

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε
ΕΤΟΣ ΕΘ΄
ΙΟΥΝ. - ΙΟΥΛ. 2014
Ἄρ. Φύλ. 822-23

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 822-3, ΙΟΥΝΙΟΥ-ΙΟΥΛΙΟΥ 2014

Περιεχόμενα

164

- Συνεργάτες του Θεού.....163
Νά γίνουμε άγιοι!.....164
Όρατές μάχες ενός άορατου πολέμου166
Άπό τόν άμβωνα τής Κυριακής.....168

166

- Σπατάλη και ανάκαμψη.....170
Κατάκαρπο δένδρο172
Έμπρακτη & πνευματική θρησκευτικότητα 174
Συζητώντας τά γεγονότα176

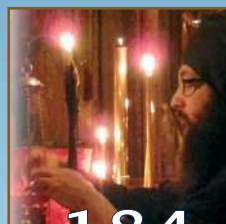

168

- Πρός νομιμοποίηση παραθρησκευτικών
σεκτών και όχι μόνον;178
Σέ ποιόν τύπο γονιού ανήκει;180
Έπιασε!184
Δίκαιη μοιρασιά (διήγημα)186
Έκδηλώσεις τής Άδελφότητος.....188
Κατασκήνωση, λίγο ακόμα190
Φοιτητική έκδρομή.....191

180

184

188

Γιά τήν Άδελφότητά μας και τίς δραστηριότητές της καθώς και γιά ενδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, άντιαρειετικά, έκπαιδευτικά, μπορείτε νά ενημερωθεíte άπό τήν ιστοσελίδα μας www.apolytrosis.gr

μήνα: ΙΟΥΝΙΟΥ-ΙΟΥΛΙΟΥ

Συνεργάτες του Θεού

Τήν τελευταία ημέρα του Ιουνίου τελειή ἡ Ἐκκλησία μας τή Σύναξη τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων. Ἐκτός δηλαδή ἀπό τή μνήμη τοῦ κάθε ἀποστόλου, συνάζει καί τιμᾷ ὅλους μαζί. Ἀξίζει, λοιπόν, νά ἀντλήσουμε τό μήνυμά μας ἀπό τίς ἅγιες αὐτές υπάρξεις πού ἀξιώθηκαν νά συμβάλουν σέ ὅ,τι ἱερότερο καί ἀγιότερο συντελέστηκε στήν ἴστορία: στή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἔγιναν οἱ συνεργάτες καί ἐκπρόσωποι τοῦ Θεοῦ στή γῆ!

Συνεργάτες τοῦ Θεοῦ! Δέν ἀναφάνηκε στήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων τίπλος πιό βαρὺς καί πιό τιμητικός ἀπό αὐτόν. Σέ μία ἀδρή προσέγγιση τοῦ νοήματός του μᾶς βοηθᾷ ὁ οὐρανοβάμων ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος, πού συχνά συστήνεται ὡς «δοῦλος καί ἀπόστολος Χριστοῦ». Ἡ πρώτη λέξη δηλώνει τήν κατάθεση τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό, ἡ δευτέρη τήν ἀνάθεση τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος καταθέτει τήν ὑποταγή καί μέχρι θυσίας ἀφοσίωσή του στόν Θεό. Αὐτό εἶναι τό γνώρισμα τοῦ δούλου τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐκούσια παράδοση τῆς ἐλευθερίας του μέ εἰλικρινή πίστη καί ἀδολερή ἀγάπη. Αὐτό εἶναι πού ἀποσπᾷ τήν ξεχωριστή μεταχείριση τοῦ Θεοῦ. Ἐλκύει τόν Ἰησοῦ Χριστό καί τόν πείθει νά ἀναθέσει στούς δώδεκα ἄσχημους Γαλιλαίους τήν ὑψηλή ἀποστολή τῆς συνεργασίας μαζί του γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

Τή λύτρωση ἀπό τά δεσμά τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου, τή μετοχή στήν αἰώνια ζωή χαρίζει στόν κόσμο ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός Ἰησοῦς Χριστός. Καί σ' αὐτό τό χάρισμα τῆς ζωῆς χρησιμοποιεῖ

ὡς πληρεξούσιους τούς ταπεινοὺς καί ἄσχημους ψαράδες τῆς Γαλιλαίας, πού τούς κατέστησε ἀποστόλους του. Ὑπάρχει ὑψηλότερη ἀνάδειξη, λαμπρότερη δόξα καί τιμή ἀπό αὐτήν; Αὐτούς, πού μέ τήν τέχνη τοῦ ψαῤᾳ κατέβαιναν στά βᾶθη τῆς θάλασσας, τούς ἀνέβασε μέ τήν πίστη ἢ χάρη τοῦ Θεοῦ μέχρι τόν ἅγιο θρόνο του, γιά νά ἀνεβάσουν κατόπιν ἐκεῖ καί τήν κάθε πιστή ψυχή. Νά ἀνακαινίσουν καί νά ἀναπλάσουν αὐτοί τήν ἀνθρωπότητα ὅλη καί νά ἀναδειχθοῦν ἔτσι οἱ μεγάλοι εὐεργέτες της, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει εὐεργεσία μεγαλύτερη ἀπό τή σωτηρία μιᾶς ψυχῆς.

Εἶναι γεγονός ὅτι, συνεπαρμένος ἀπό τίς ἐπιτυχίες του καί φουσκωμένος ἀπό τόν ἐγωισμό του, ὁ σημερινός ἄνθρωπος δέν διακρίνεται γιά εὐγνώμονα αἰσθήματα, γιά ἀναγνώριση τῆς εὐεργεσίας πού δέχθηκε. Ἡ Σύναξη τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ὡστόσο, δέν πρέπει νά μᾶς ἀφήσει ἀσυγκίνητους. Εἶναι μία ἀφορμή-πρόκληση νά ἐκφράσουμε τή βαθειά εὐγνωμοσύνη στόν σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστό καί στούς ἀποστόλους του, πού ἔγιναν οἱ συνεργάτες του, τό ἅγιο σκαλοπάτι ὅπου πάτησε ὁ Θεός γιά νά κατεβεῖ στήν καρδιά τῶν ἀνθρώπων. Καί ἡ πρακτική ἔκφραση αὐτῆς τῆς εὐγνωμοσύνης εἶναι ἡ ὑπεύθυνη στάση μας ἔναντι τῆς πίστεως πού οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι μᾶς παρέδωσαν. Νά τή διαφυλάξουμε ἀπό κάθε φθορά τῆς ἀπιστίας καί τῆς αἰρέσεως, ἀλλά καί ἀπό κάθε ἀλλοίωση κάποιας δικῆς μας ἀσυνέπειας.

Ἄ.

Νά γίνουμε άγιοι!

Ἡ Ἐκκλησία,
ἡ μήτρα τῆς αγιότητας,
εἶναι ἔτισης
καί τό ἐργαστήριον
τῆς αγιότητας.

Παράδοξη, ἀπρόβλεπτη καί προφανῶς ἀδιάφορη γιά τήν σημερινή κοινωνία φαίνεται ἡ πρόταση «νά γίνουμε άγιοι». Σήμερα οἱ περισσότεροι ἐπιδιώκουν οικονομική εὐμάρεια, κοινωνική ἐπιφάνεια, ἐπιστημονική ἀνάδειξη, ἐπαγγελματική καταξίωση, πρόσβαση στίς τεχνολογικές ἀνέσεις, καί μύρια ἄλλα παρόμοια, ὄχι ὅμως αγιότητα.

Ὡστόσο, ἡ αγιότητα δέν στέκει ἔξω ἀπό τόν προορισμό οὔτε ἀπό τά ὅρια τῆς δυνατότητας τοῦ ἀνθρώπου. Ἀντίθετα, ὅλοι εἴμαστε καλεσμένοι νά γίνουμε άγιοι. «Καί ἔσεσθε άγιοι, ὅτι άγιος ἐγώ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν» (Λε 20,7· πρβλ. Α' Πέ 1,16), εἶναι ἡ ἐπιθυμία καί πρόσκληση τοῦ Θεοῦ πρὸς κάθε πλάσμα του, μάλιστα πρὸς τόν χριστιανό. Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ καθημερινά σμήνη αγίων καί ὅλους αὐτούς τούς προβάλλει ὡς πρότυπα ζωῆς μέ τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὑπογραμμίζει ὅτι οἱ άγιοι δέν ἔπεσαν ἀπό τόν οὐρανό, δέν εἶναι ἐξαιρέσεις στήν κοινωνία. Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ὅπως ἐμεῖς, ὅμως ἔγιναν άγιοι.

Βέβαια, ἀπόλυτα καί ἐκ φύσεως άγιος εἶναι μόνον ὁ Θεός. Ἀπό τότε ὅμως πού κατέβηκε στήν γῆ ὁ Θεός καί μέ τήν θεία ἀνάληψή του ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ «εἷς άγιος, φύσει άγιος» κατά τόν άγιο Κύριλλο Ἱεροσολύμων, ἀνέβασε τήν ἀνθρώπινη φύση μας στόν οὐρανό, μᾶς ἀνοιξε πρόσβαση στήν αγιότητα. Γιά τόν ἄνθρωπο ἡ αγιότητα, θά λέγαμε σχηματικά, ἔχει δύο στάδια: ἕνα θεωρητικό, θεολογικό, καί ἕνα πρακτικό, ἠθικό. Τό πρῶτο τοῦ δίδεται ἀπό τόν Θεό, στό δεύτερο συνεργάζεται ὁ ἴδιος μέ τήν δωρεά τοῦ Θεοῦ.

Τό **πρῶτο στάδιο** θά μπορούσαμε νά τό ὀνομάσουμε **ἀφιέρωση**. Ἅγιος λέγεται ὁ ἀφιε-

ρωμένος, αυτός που ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους ανθρώπους του αντίθεου κόσμου και προσφέρεται στον Θεό. Στην Παλαιά Διαθήκη φέρ' ειπεῖν «ἅγιος» λεγόταν ὁ ναός τοῦ Σολομῶντα, διότι ἦταν ἀφιερωμένος ἐξ ὀλοκλήρου στήν λατρεία τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ Ἰσραήλ λέγεται «ἅγιος λαός», «ἔθνος ἅγιον», διότι ὁ Θεός τόν ξεχώρισε ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ υπόλοιπα ἔθνη, γιά νά εἶναι δικός του λαός. Στην Καινή Διαθήκη ὁ ἀπόστολος Παῦλος στέλνει τίς Ἐπιστολές του στους ἁγίους, δηλαδή σ' αὐτούς που εἶναι ἀφιερωμένοι στον Θεό. Καί ποιοί εἶναι αὐτοί; Ὅσοι εἶναι βαπτισμένοι στον θάνατο καί στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἐμεῖς οἱ χριστιανοί. Κάθε πιστός εἶναι ἅγιος· «πᾶς γάρ πιστός ἅγιος, καθὸ πιστός ἐστι· κἂν κοσμικός ἦ τις (= κι ἂν ζῆ μέσα στον κόσμο), ἅγιός ἐστιν», τονίζει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Στό πρῶτο στάδιο τῆς ἀγιότητος, λοιπόν, μᾶς εἰσάγει ἡ Ἐκκλησία καί μᾶς προετοιμάζει νά προχωρήσουμε στό δεύτερο στάδιο, τό ὁποῖο νοηματίζει καί ὀλοκληρώνει τό πρῶτο.

Τό **δεύτερο στάδιο** θά μπορούσαμε νά τό ὀνομάσουμε **ἀφομοίωση** μέ τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑπενθυμίζει ὅτι εἴμαστε «κλητοὶ ἅγιοι», δηλαδή ἀφιερωμένοι στον Θεό, ἀλλά καί προσκεκλημένοι νά γίνουμε ἅγιοι μέ τήν ἠθική σημασία τοῦ ὄρου, νά γίνουμε δηλαδή ὅμοιοι μέ τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ. Αὐτό σημαίνει νά ἀποκτήσουμε, ὅπως λέει πάλι ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «νοῦν», δηλαδή φρόνημα, Χριστοῦ, «σπλάγχνα», δηλαδή ἀγάπη, καί βούληση Χριστοῦ.

Καί πῶς θά ἀποκτήσουμε νοῦ καί

σπλάγχνα, ἀγάπη καί φρόνημα Χριστοῦ; Ἡ Ἐκκλησία, ἡ **μήτρα τῆς ἀγιότητος**, που μᾶς βγάξει θεολογικά ἁγίους ἀπό τήν κολυμβήθρα τοῦ βαπτίσματος, εἶναι ἐπίσης καί **τό ἐργαστήριο τῆς ἀγιότητος**. Μᾶς προσφέρει τὰ μέσα, τὰ ἐργαλεῖα μέ τήν χρήση τῶν ὀποίων θά γίνουμε καί ἠθικά ἅγιοι. Ποιά εἶναι αὐτά; Εἶναι ἡ μαθητεία στον λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἡ μετοχή στά ἅγια Μυστήρια.

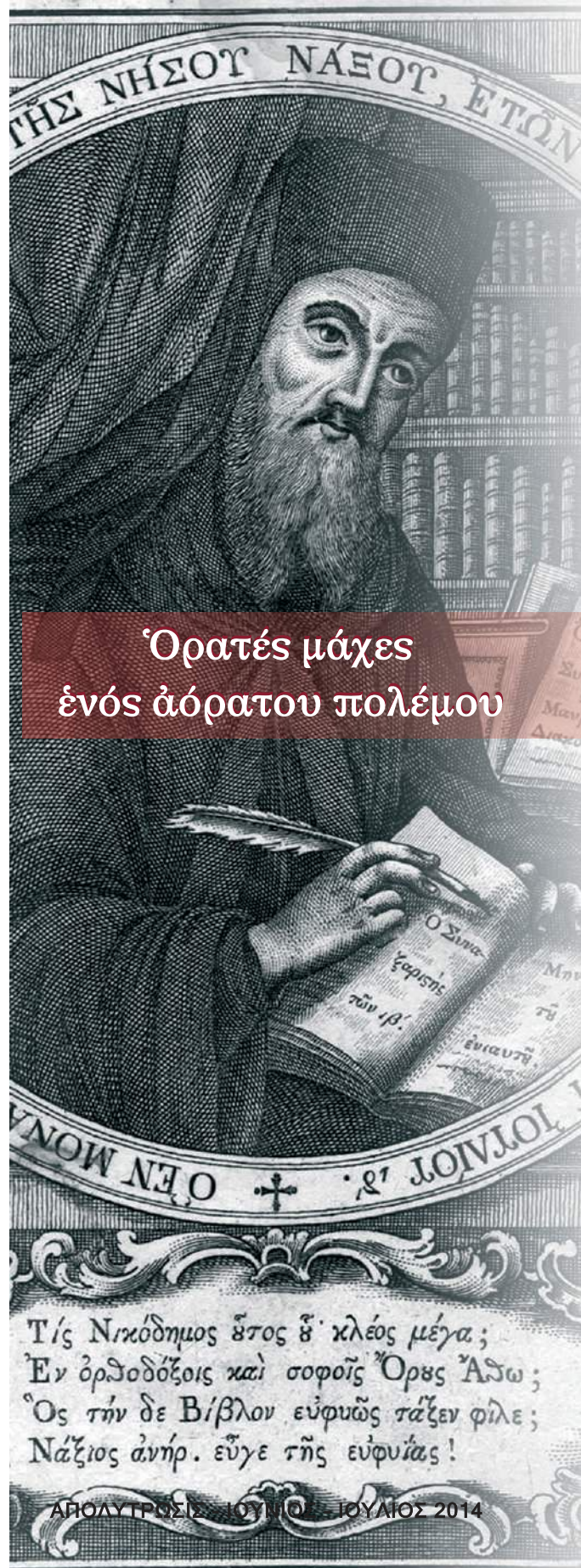
Ὁ **λόγος τοῦ Θεοῦ** μᾶς ἀγιάζει καί μᾶς καθαρίζει. Τό ἀποκαλύπτει ὁ Κύριος στήν ἀρχιερατική του προσευχή. Ἀπευθυνόμενος στον Πατέρα του λέει γιά τούς μαθητές του ὅτι «ἐγώ τούς ἀγίασα (βλ. Ἰω 17,12), διότι “δέδωκα αὐτοῖς τόν λόγον σου”» (Ἰω 17,14). Δέν εἶναι ἀπλό πράγμα νά μαθητεύεις στον λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ μαθητεία αὐτή ἀπαιτεῖ προσωπικό κόστος, διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δουλεύει στήν ὑπαρξή σου σάν μαχαίρι. Πετάει ἀπό πάνω σου κάθε σάπιο καί βρόμικο, σέ καθαρίζει. Κατόπιν ἡ **μετοχή στά ἅγια Μυστήρια**, ἡ μυστηριακή ζωή, σοῦ προσφέρει αὐτόν τόν ἴδιο τόν Χριστό, τό «ἄχραντον σῶμα» του καί τό «τίμιον αἷμα» του. Ἐτσι ἀποκτᾶς ὄχι μόνο νοῦν καί καρδιά, φρόνημα καί νοοτροπία Χριστοῦ, ἀλλά καί «σπλάγχνα Χριστοῦ», φλέβες καί αἷμα καί κύτταρα Χριστοῦ!

Γιά νά χρησιμοποιήσουμε τόν λόγο καί τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε πραγματικά νά ἀφομοιωθοῦμε μέ τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, ἀπαιτεῖται μία θυσία ἀπό μέρους μας. Ὅπως ἀποκαλύπτεται πάλι στήν ἀρχιερατική προσευχή «ἀγιάζω ἐμαυτόν» (Ἰω 17,19) σημαίνει σφαγιάζω, θυσιάζω τόν ἑαυτό

μου. Ὁ Κύριος θυσιάζεται χάριν τῶν μαθητῶν του. Καί ἔμεῖς ὡς μαθητές του, γιά νά μπορέσει νά λειτουργήσῃ μέσα μας ὁ λόγος του, γιά νά λειτουργήσῃ τό μυστήριο τοῦ Κυρίου μέσα μας, γιά νά γίνουμε -κατά χάριν βέβαια, ὄχι κατά φύσιν- ὅμοιοι μέ τόν Χριστό καί νά ἐτοιμαστοῦμε νά μποῦμε στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πρέπει κάτι νά θυσιάσουμε, νά σφαγιάσουμε κάτι, νά «ἀγιάσουμε» κάτι: τόν «παλαιόν ἄνθρωπον» (Ἐφ 4, 22). Νά θυσιάσουμε τό θέλημα τοῦ παλιοῦ ἀνθρώπου καί νά ὑπακούσουμε στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Νά τίς ἐφαρμόζουμε καί νά εἶναι πυξίδα στήν ζωή μας οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί τό μυστήριο δέν λειτουργοῦν μέσα μας μηχανικά, μαγικά. Πρέπει κι ἔμεῖς νά συνεισφέρουμε αὐτό ἀκριβῶς, νά πάρουμε τήν ἀπόφαση νά πετάξουμε ἀπό μέσα μας τόν παλαιό ἄνθρωπο, γιά νά ἀρχίσει νά κτίζεται καί νά οἰκοδομεῖται καί νά μορφώνεται ὁ καινούργιος ἄνθρωπος, ὁ ἅγιος.

Αὐτό ἔκαναν οἱ ἅγιοι· ἀσκήθηκαν πάρα πολύ στήν ὑπακοή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας τούς προβάλλει ὡς ὑποδείγματα, ὡς πρότυπα ἀνθρώπων πού μπήκαν στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐμπνευστές καί καθοδηγητές ἀλλά καί πρεσβευτές γιά ἐκείνους πού ποθοῦν τόν οὐρανό.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Ὅρατές μάχες ένος ἀόρατου πολέμου

Τίς Νικόδημος ἕτος ἕ' κλέος μέγα;
Ἐν ὀρθοδοξοῖς καί σοφοῖς Ὅρθος Ἄδω;
Ὅς τήν δε Βίβλον εὐφυῶς τάξεν φίλε;
Νάξιος ἀνήρ. εὖγε τῆς εὐφυΐας!

Ὁ «Ἄορατος πόλεμος» εἶναι ἓνα ἀπό τά πολλά συγγράμματα τοῦ νεοέλληνα ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ναξίου (1749-1809) καί ἀποτελεῖ βαθειά μελέτη τῆς ἀβύσσου τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Τῆ μελέτη αὐτή ἐπιχειρεῖ ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ μέ θεολογική ἀρτιότητα, βασισμένον στίς σελίδες τῆς ἁγίας Γραφῆς καί στόν πλοῦτο τῶν πατερικῶν κειμένων.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος στίς πρῶτες σελίδες τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου καθιστᾷ σαφές ὅτι τό «τελειότερο καί μεγαλύτερο κατόρθωμα» πού μπορεῖ νά ἐπιτύχει ὁ ἄνθρωπος εἶναι τό νά «πλησιάσει τόν Θεό καί νά ἐνωθεῖ μέ Αὐτόν». Ἡ ἔνωση μέ τό θεῖο ὅμως, πού εἶναι ἡ προσωποποίηση τοῦ τελείου, προϋποθέτει τήν ἐπίτευξη τῆς τελειότητας ἀπό τήν πλευρά του ἀνθρώπου-πιστοῦ, πού ἐπιθυμεῖ τήν ἔνωση μαζί Του.

Ἡ τελειότητα εἶναι καί ἐπιταγή τοῦ Θεοῦ, τόσο στήν Παλαιά Διαθήκη, «τέλειος ἔσθι ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου» (Δε 18,13), ὅσο καί στήν Καινή Διαθήκη, «ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν» (Μθ 5,48).

Σέ τί ὅμως συνίσταται ἡ πνευματική τελειότητα, κατά τόν ἅγιο Νικόδημο; Κάποιοι, σημειώνει ὁ ἅγιος, νομίζουν ὅτι ἡ χριστιανική τελειότητα συνίσταται στίς νηστεῖες, στίς ἀγρυπνίες, στίς μακρές ἀκολουθίες καί προσευχές. Ἄλλοι θεωροῦν ὅτι ἡ τελειότητα συνίσταται στή νοερά προσευχή, στήν ἀναχώρηση, στή σιωπή καί στήν πνευματική ἄσκηση. Ὅλα αὐτά, ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος, εἶναι «ὄργανα», καί μάλιστα «πολύ ἰσχυρά», γιά τήν ἀπόλαυση τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί ἄλλοτε πάλι εἶναι καρποί τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ τελειότητα, διευκρινίζει ὁ ἱερός πατέρας, συνίσταται περισσότερο στήν ἐπίγνωση «τῆς ἀγαθότητος καί μεγα-

λειότητος τοῦ Θεοῦ» ἀφ' ἑνός καί τῆς δικῆς μας «μυδαμινότητος καί κλίσεως σέ κάθε κακό», στήν «ἀποστροφή» τοῦ δικοῦ μας θελήματος καί στήν «τέλεια ὑπακοή» στό θεῖο θέλημα ἀφ' ἑτέρου.

Καί πῶς ἐπιτυγχάνεται αὐτή ἡ τελειότητα; Ὁ ἅγιος ἀπαντᾷ: Μέ πόλεμο!

Κηρύττει πόλεμο ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ καί μᾶς καλεῖ νά συμμετάσχουμε. Πόλεμο; Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, «τοῦ ἄρχοντος τῆς εἰρήνης» (βλ. Ἦσ 9,6), μᾶς καλεῖ σέ πόλεμο; Ναί. Μᾶς καλεῖ σέ ἕναν «παντοτινό καί σκληρότατο πόλεμο» κατά τοῦ ἑαυτοῦ μας, σέ μιά συνεχῆ «πάλη» κατά τοῦ ἰδίου θελήματος.

Ἐπειδή ὁ πόλεμος αὐτός ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας εἶναι ὁ δυσκολότερος πόλεμος ἀπό κάθε ἄλλον πόλεμο, ἡ νίκη κατά τοῦ ἑαυτοῦ μας εἶναι ἡ ἐνδοξότερη νίκη καί «πλέον εὐπρόσδεκτη» στόν Θεό. Ὁ πόλεμος καί ἡ νίκη τοῦ πιστοῦ κατά τῶν παθῶν εἶναι αὐτό πού κυρίως εὐαρεστεῖ τόν Θεό.

Προκειμένου νά νικήσει κανεῖς σ' αὐτόν τόν ἀόρατο πόλεμο, ἐπιβάλλεται, ὅπως κάθε στρατιώτης, ν' ἀρματωθεῖ. Τά τέσσερα ὄπλα τά ὁποῖα καλεῖται ὁ πιστός νά ἔχει στήν πνευματική φαρέτρα του εἶναι τά ἑξῆς:

- Νά «μή θαρρεύεται ποτέ στόν ἐαυτό του».
- Νά ἔχει πάντοτε «ὄλο τό θάρρος καί τήν ἐλπίδα του στόν Θεό».
- Νά ἀγωνίζεται πάντοτε
- Νά προσεύχεται.

Ἐπομένως, προσευχόμενος ὁ πιστός, ἔχοντας τήν ἐλπίδα του στόν Κύριο καί ἀναγνωρίζοντας τή μυδαμινότητά του, εἶναι κατάλληλα ἀρματωμένος γιά νά ἐπιτύχει τήν ἀνώτερη νίκη, τή νίκη κατά τοῦ ἑαυτοῦ του, νά ἀναδειχθεῖ νικητής στόν ἀόρατο αὐτό πόλεμο.

Δ. Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 6/7

«ἄμην λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον» (ΜΘ 8,10).

Ὁ Κύριος θεραπεύει τόν δοῦλο ἑνός εἰδωλολάτρη ἀξιωματοῦχου, ἑνός ἑκατοντάρχου, ἀμείβοντας τήν πίστη του. Εἶναι σάν νά λέει στους Ἰσραηλίτες: «Αὐτοί οἱ ἐθνικοί, οἱ εἰδωλολάτρες, πού ἐσεῖς τούς θεωρεῖτε βρόμικους καί ἀκάθαρτους, αὐτοί θά μποῦν στή βασιλεία, ἐνῶ ἐσεῖς πού λέτε ὅτι εἶστε υἱοί τῆς βασιλείας, θά βρεθεῖτε ἔξω». Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, φαίνονταν εὐλαβεῖς, ὁ Κύριος ὅμως τούς ἀπορρίπτει, διότι καί ἡ πίστη τους καί ἡ εὐσέβειά τους ἦταν ὑποκριτικά. Εἶναι μάθημα, λοιπόν, γιά ὅλους μας μαζί μέ τήν πίστη νά καλλιεργοῦμε καί τήν πνευματική ζωή. Ἀδέλφια μου, εἶναι φοβερό πράγμα νά νομίζουμε ὅτι εἴμαστε χριστιανοί, ἀλλά νά ἀποδεικνυόμαστε ἀχριστιανοί. Νά κρίνουμε τόν ἑαυτό μας, νά τόν ἐξετάσουμε καί νά διδαχθοῦμε ἀπό τόν ἑκατοντάρχο πού εἶχε τά διαπιστευτήρια τῆς πίστεως: τήν ἀγάπη καί τήν ταπεινοφροσύνη.

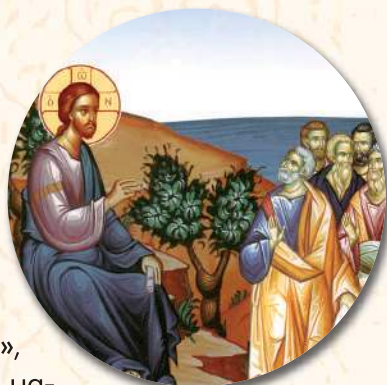
Κυριακή 13/7

«ὕμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (ΜΘ 5,14).

Ὁ Κύριός μας εἶναι ἡ πηγή τοῦ ὑλικοῦ καί πνευματικοῦ φωτός, τῆς ζωῆς τῆς φυσικῆς καί τῆς πνευματικῆς. Τώρα ἀκοῦμε τόν ἴδιο τόν Κύριο νά λέγει στους ἀποστόλους του: «ὕμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου», πού σημαίνει ὅτι καί οἱ μαθητές εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου.

Ὁ Χριστός εἶναι αὐτόφωτος, πηγή τοῦ φωτός καί τῆς ζωῆς. Οἱ ἀπόστολοι εἶναι ἑτερόφωτοι. Γιά νά γίνουν κι αὐτοί φῶς, παίρνουν φῶς ἀπό τόν Χριστό. Ὅπως ἡ σελήνη δέν ἔχει φῶς ἀλλά παίρνει ἀπό τόν ἥλιο καί μᾶς φωτίζει, ἔστω μέ ἴλαρό καί ἀπαλό φῶς.

Ὅχι μόνο οἱ ἀπόστολοι ἀλλά καί ὅλοι οἱ πιστοί, ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐφόσον μετάνοσαν καί ζοῦν τή μετάνοια, ἦταν σκοτάδι καί

τώρα εἶναι φῶς. Ὁ Κύριος μᾶς δίνει τό φῶς του, γιά νά εἴμαστε κι ἐμεῖς φωτεινοί. Λάμπει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος στίς καρδιές πού μετανοοῦν, τόν ἀγαποῦν καί ζοῦν κατά τό θέλημά του.

Κυριακή 20/7

«προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον» (Μθ 9,2).

Ἡ υἡγεία εἶναι τό πολυτιμότερο ἀπό τά ἐπίγεια ἀγαθά στόν ἄνθρωπο. Ὅσοι δοκιμάσαμε τήν ἀρρώστια καί ὅσοι ἀντιμετωπίζουμε ἀρρώστιες ἀγαπητῶν, καταλαβαίνουμε πόσο σπουδαῖο πράγμα εἶναι ἡ υἡγεία. Χωρίς τήν υἡγεία οὔτε τά φαγητά σου καίρεσαι οὔτε τόν ὕπνο οὔτε τά τόσα ἀγαθά οὔτε τά τόσα εὐχάριστα πού παρέχει ἡ ζωή αὐτή. Χωρίς τήν υἡγεία εἶναι ὅλα ἄνοστα, ἐνοχλητικά καί πολλές φορές προκλητικά, μᾶς ἐρεθίζουν. Ὅπως ὁμως, ἀδέλφια μου, ἡ υἡγεία εἶναι τό μεγαλύτερο ἀπό τά ἐπίγεια ἀγαθά, ἔτσι ἡ σωτηρία εἶναι τό μεγαλύτερο ἀπό τά αἰώνια ἀγαθά. Ἡ σωτηρία εἶναι ἀγαθό καί γι' αὐτή τή ζωή καί γιά τή μέλλουσα. Καί ὅ,τι εἶναι ἡ υἡγεία γιά τό σῶμα εἶναι ἡ σωτηρία μας ὄχι μόνο γιά τήν ψυχή ἀλλά γιά ὀλόκληρη τήν ὑπαρξή μας, γιά τήν ψυχή καί γιά τό σῶμα.

Κυριακή 27/7

«οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια» (Μθ 9,34).

Οἱ τυφλοὶ ἀναγνωρίζουν τόν Ἰησοῦ ὡς Μεσσία καί πιστεύουν στή θεία δύναμή του, ὁ ὄχλος θαυμάζει καί ἐκτιμᾷ ὡς μοναδικό τό σημεῖο τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου. Οἱ φαρισαῖοι ὁμως διαστρεβλώνουν τήν ἀλήθεια καί ἐρμηνεύουν τίς θεραπείες ὡς ἀποτέλεσμα συνεργασίας τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν ἄρχοντα τῶν δαιμονίων. Μολονότι ἔχουν τό σωματικό τους φῶς, εἶναι πνευματικά τυφλοὶ καί δέν βλέπουν στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τόν Θεό.

Τή συκοφαντία δυστυχῶς δέν τή χρησιμοποιοῦσαν μόνο οἱ φαρισαῖοι. Εἶναι τό συνηθισμένο ὄπλο τῶν φθονερῶν ἀνθρώπων καί εἶναι γνωστό σέ ὅλους ὅτι ἡ ζημιὰ πού προκαλεῖ εἶναι ἀνυπολόγιστη. Πληγώνει τόν ἄνθρωπο ἐναντίον τοῦ ὁποίου στρέφεται, προκαλεῖ θλίψη καί ὀδύνη ἀφόρητη, διότι προσβάλλει τήν τιμή του. Ὁ συκοφάντης εἶναι ὄχι μόνο ἐμπαθής, ἐκδικητικός καί φθονερός, ἀλλά καί δειλός καί ὑποκριτής. Δέν τολμᾷ νά πει στόν ἄλλον ἐκεῖνο πού σκέπτεται, ἀλλά τόν ὑπονομεύει μέ ὑπουλότητα καί πονηριά.

Στ. Ν. Σάκκος

(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Σπατάλη και ανάκαμψη

Ἡ γενιά τῶν μεσηλίκων βαρύνεται μέ δύο πολύ βαρεῖές κακίες. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ὑποκρισία καί ἡ δεύτερη ἡ ἀπεμπόληση τῆς παράδοσης. Αὐτοί πού τήν ἀπαρτίζουν ἐνδιαφέρθηκαν ἰδιαίτερα γιά τή διαμόρφωση εἰκόνας (ἴματξ ἐπί τό ἑλληνικότερο!), στό κοινωνικό πλαίσιο, ἐνῶ εἶχαν ἀποβάλλει κάθε ἱερό καί κάθε ὄσιο.

Εἶναι σύνηθες νά λέγεται ὅτι ἐμεῖς οἱ μεγάλοι ὄ,τι κάνουμε, τό κάνουμε γιά τό καλό τῶν παιδιῶν μας. Γι' αὐτά ζοῦμε, γι' αὐτά νοιαζόμαστε, σ' αὐτά θέλουμε νά παραδώσουμε ἕναν καλύτερο κόσμο! Ἴσως κάποιοι νά ἔχουν ἐθιστεῖ στή συνθηματολογία καί νά ἔχουν πιστέψει ὅτι πράγματι γι' αὐτά μόχθησαν καί συνεχίζουν νά μοχθοῦν. Ὅμως ἡ νέα γενιά ἔχει ἀπό καιρό διαπιστώσει τήν ὑποκρισία τῶν μεσηλίκων καί δέν εἶναι λίγες οἱ ἐκδηλώσεις ἀηδίας γι' αὐτήν. Ὅσο γιά τόν κόσμο πού παραλαμβάνουν, τά πολλαπλά ἀδιέξοδα εἶναι οἱ ἀδιάψευστοι μάρτυρες τῆς παταγώδους ἀποτυχίας τῆς «γενιάς τοῦ Πολυτεχνείου»!

Οἱ νέοι σήμερα ἐπιδεικνύουν ἔντονο ἀντικομοφορμισμό, παρασύροντας ἀκό-

μη καί μεσήλικες σέ ἀπλούστερη συμπεριφορά. Τό ἔνδυμα, τουλάχιστον στούς ἄνδρες, ἔχει καταστεῖ ἀπλούστερο καί πιό λιτό. Μακάρι ὁμως νά ἔμεναν οἱ νέοι σ' αὐτό καί μόνο ἢ νά ἦταν πράγματι τό ἔνδυμα καί λιγότερο δαπανηρό. Προχώρησαν, δυστυχῶς, σέ ἄλλες ἐκδηλώσεις, οἱ συνέπειες τῶν ὁποίων εἶναι ὀδυνηρές. Ἀπώλεσαν τήν εὐγένεια, τήν ὁποία θεώρησαν στοιχεῖο τῆς ὑποκρισίας τῶν μεγάλων. Ἔτσι ἐκμηδένισαν τήν ἀπόσταση μεταξύ γονέων-τέκνων, ἐκπαιδευτῶν-ἐκπαιδευομένων, γερόντων-νέων. Χάθηκε ὁ σεβασμός, χάθηκε ἡ πειθαρχία, χάθηκε ἡ εὐγνωμοσύνη. Δέν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις πού οἱ μεγάλοι στρέφονται κατά τῶν νέων, τούς ὁποίους κατακεραυνώνουν γιά ἀντικοινωνική συμπεριφορά. Καί, δυστυχῶς, δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι οἱ ἐπικρίσεις ἐπιστρέφουν στούς ἴδιους, καθῶς ὡς γονεῖς, ἐκπαιδευτικοί, πολιτικοί ἢ πνευματικοί ἡγέτες καλλιέργησαν τό ἔδαφος, τό ὁποῖο ἔδωσε ὡς καρπό τή νέα γενιά! Ἡ ἄκρως ἀρρωστημένη ἀντίληψη «νά μήν τούς λείψει τίποτε» ἢ «νά μήν περάσουν τίς δυσκολίες πού περάσαμε ἐμεῖς» (ἀρχή τῆς ἡσσοнос προσπάθειας καί τῶν μειζόνων ἀπολαβῶν) ἀπό τή μία, καί ἡ ἐπικράτηση τῆς ἀντιαυταρχικῆς ἐκπαίδευσης μέ πανηγυρισμούς καί ὑπερφίαλη καυχισιολογία εἶναι τά σαθρά θεμέλια τοῦ οἰκοδομήματος τῆς νέας γενιάς.

Οἱ νέοι δέν εἶναι ὑποκριτές, δόξα τῷ Θεῷ. Εἶναι ὁμως υπερβαλλόντως ἀναιδεῖς καί σπάταλοι, καθῶς ἐμεῖς τούς ἐθίσαμε σ' αὐτά. Ἐγγραφα προηγουμένως γιά τήν ἀπλοποίηση τῆς ἐνδυμασίας. Αὐτή ἤδη κατέστη ἐξεζητημένη. Ἀγόρια

καί κορίτσια στά πλαίσια, όπωσδήποτε, τής μόδας, αὐτοῦ τοῦ καταναγκασμοῦ τοῦ στερεητικοῦ τής ἐλευθερίας τοῦ προσώπου, φοροῦν τύπο ρούχων τά όποία ὑφίστανται κατεργασία πρίν πουληθοῦν, ὥστε νά φαίνονται παλιωμένα. Ἡ κατεργασία αὐτή μέ χημικά ὑγρά καί ἀκτινοβολήση ἀφ' ἑνός ἐπιβαρύνει τό περιβάλλον χωρίς λόγο, ἀφ' ἑτέρου αὐξάνει τό κόστος κατά 40%, ὅπως πληροφορήθηκα πρόσφατα καί ἔφριξα. Συνεπῶς οἱ νέοι ἐκδικοῦνται τούς ὑποκριτές μεγάλους ὄχι μόνο κυκλοφορώντας σάν «λέτσοι», ἀλλά καί προκαλώντας, μᾶλλον ἐν ἀγνοία τους, ἐντονότερη τήν οικονομική ἀφαιμάξη!

Τά μνημόνια καλά κρατοῦν. Τά φορολογικά μέτρα διαδέχονται τά μέν τά δέ μέ ρυθμό πού προκαλεῖ ἐντονη τήν ἀνησυχία τοῦ πολίτη σέ κάθε ἐπαφή του μέ τό Κράτος. Ἡ ἀνεργία ἐκτινάσσεται στά ὕψη. Τά πτυχία καθίστανται χωρίς ἀντίκρισμα στήν ἐσωτερική ἀγορά ἐργασίας. Καί ὅμως ἡ σπατάλη σπατάλη. Οἱ ἀκόμη ἀποκαλούμενες ἐκπαιδευτικές ἐκδρομές τῶν Λυκείων εἶναι ἕνα ἀπό τά δείγματα τής σπατάλης αὐτῆς. Ἐνῶ γίνεται ἐναγώνια προσπάθεια νά ἐλκύσουμε περιηγητές ἀπό ἄλλες χῶρες, καθῶς κανένας ἄλλος τομέας δέν παρέχει ὑποσχέσεις γιά βραχυπρόθεσμη θετική προοπτική, δέν εἶναι λίγα τά σχολεῖα τής χώρας πού ἐπιλέγουν ξένη χώρα γιά τήν ἐκδρομή τους. Κόστος συμμετοχῆς ὅπωσδήποτε αὐξημένο καί ἐξαγωγή συναλλαγματος, ἀπό τό ἐλάχιστο πού μᾶς ἀπόμεινε μετά τήν ἀθρόα ἐξαγωγή τρομακτικῶν ποσῶν ἀπό τούς καθῶς πρέπει μεσήλικες, πού ρήμαξαν τόν τόπο στήν προσπάθειά τους νά κτίσουν ἕναν κόσμο καλύτερο γιά τή νέα γενιά! Βέβαια ὑπάρχει ἀντίλογος, τόν ὅποιο ἄκουσα

κάπου: Τουλάχιστον στήν ξένη χώρα οἱ μαθητές δέν ξενυχτοῦν μεθοκοπώντας, ὥστε νά μήν εἶναι σέ θέση τήν ἐπομένη νά σταθοῦν στά πόδια τους. Νοσηρή κατάσταση κατά τίς ἄκρως ἀντιεκπαιδευτικές ἀπό τριακονταετίας τουλάχιστον ἐκδρομές ἐν γνώσει γονέων, ἐκπαιδευτικῶν (αὐτοπτῶν μαρτύρων) καί τοῦ ἁρμοδίου γιά τόν ἐκμαυλισμό τής νιότης Ὑπουργείου! Τελικά πῶς ἔχουμε τό θράσος οἱ μεγάλοι νά κατηγοροῦμε τούς νέους, τά θύματά μας;

Στά πλαίσια τής προσπάθειάς της νά ἀνταποκριθεῖ στίς ἀπαιτήσεις τῶν δανειστῶν μας, ἡ Κυβέρνηση προβαίνει διαρκῶς σέ περικοπές τῶν χρηματοδοτήσεων πρὸς τίς κρατικές ὑπηρεσίες. Ἔτσι ἔχουν μειωθεῖ σημαντικά καί οἱ παροχές γιά τή λειτουργία τῶν πάσης φύσεως ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων. Στή Βόρεια Ἑλλάδα πολλά σχολεῖα ἀδυνατοῦν νά καλύψουν τίς δαπάνες θέρμανσης καί ἔχει προκληθεῖ σοβαρό πρόβλημα, καθῶς οἱ συνθηκες πού ἐπικρατοῦν στίς σχολικές αἴθουσες ἐπιτείνουν τούς ἤδη ὑπάρχοντες λόγους, γιά νά μήν προσηλώνονται οἱ μαθητές στή διδασκαλία τοῦ μαθήματος. Οἱ ἄλλοι, γνωστοί ἀσφαλῶς, εἶναι: Τό ὑπερβολικά βεβαρυμένο, σχολικό καί ἐξωσχολικό, πρόγραμμα καί ἡ ἐκ τούτου ἐλλιπής ἐνασχόληση μέ τό παιχνίδι καί τήν ψυχαγωγία. Ἡ ὑποκατάσταση τοῦ ὑγιοῦς παιχνιδιοῦ, πού ψυχαγωγεῖ ἀληθινά τό παιδί, μέ τήν περιπλάνηση στό ἠλεκτρονικό παιχνίδι καί στό διαδίκτυο. Ἡ σέ βάθος αἴσθηση ὅτι οἱ μεγάλοι ἔχουν σακρώσει ἄθλιο παιχνίδι σέ βάρος τῶν νέων καί ἐνῶ ὑποκριτικά ὀμιλοῦν γιά ἄμιλλα, ἐννοοῦν τήν ἄγρια διαπάλη γιά ἐπικράτηση μέ κάθε μέσο. Ἔχουν ἀντιληφθεῖ οἱ νέοι ὅτι πιέζονται, γιά νά δρέψουν οἱ μεγάλοι κοινωνική καταξίω-

ση, ἄν ἀκόμη τό πτυχίο ἀποτελεῖ τίτλο οἰκογενειακῆς τιμῆς. Ἔχουν διαπιστώσει κατὰ τρόπο σαφῆ ὅτι τό μόνο πού φρόντισαν οἱ μεγάλοι νά τοὺς κληροδοτήσουν εἶναι χρῆ!

Ὁργανισμός μεγαλοτραπεζίτη, γνωστοῦ γιά τίς σκοτεινές παρεμβάσεις στίς χῶρες τῆς Βαλκανικῆς, προσέφερε πρόσφατα ποσότητα πετρελαίου γιά τή θέρμανση σχολικῶν αἰθουσῶν. Πληροφορήθηκα ὅτι στήν πόλη τῆς Νάουσας ἀρνήθηκαν νά δεχθοῦν τήν προσφορά! Μᾶλλον δέν ὑπάρχει μιμητής. Ἡ γνωστή ρήση τοῦ Βιργιλίου στήν Αἰνιάδα «φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καί δῶρα φέροντας» εἶναι ἄγνωστη στοὺς ἐπαῖτες Νεοέλληνες, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐθιστεῖ στήν ἄλλη: «Ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστηση!»

Οἱ κυβερνῶντες ἐπιχειροῦν νά ὑποβάλουν τοὺς πολίτες τῆς χώρας στήν ψευδαίσθηση ὅτι πορευόμαστε πρὸς τήν ἀνάκαμψη. Ἀλλά αὐτή θά ἔλθει, ὅταν οἱ νέοι μας ἀρχίσουν νά φοροῦν ροῦχα παλαιωμένα ἀπό τήν παρατεταμένη χρήση καί ὄχι παλαιούμενα μέ τεχνικά μέσα.

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Κατάκαρπο δένδρο

Ὁδοιπόροι στά καυτά μονοπάτια τοῦ καλοκαιριοῦ στεκόμαστε νά ξεδιψάσουμε στά βαθύσκιωτα καί κατάκαρπα δένδρα τοῦ Πνεύματος. Στίς ἀείζωες πηγές τοῦ θείου λόγου φυτεμένοι οἱ ἅγιοι δροσιζουν, ἀναπαύουν καί εὐφραίνουν τοὺς κατάκοπους διαβάτες τῆς ἄνυδρης στράτας τοῦ κόσμου.

Κι ἂν διάλεξαν γιά τόν ἑαυτό τους κάποιοι ἀπό αὐτοὺς τήν ἀφάνεια καί τήν ἔρημία, τοὺς πλούτισε ὁ οὐρανός μέ τή δροσιά του καί τοὺς στόλισε μέ πλού-

σιους καί εὐχυμοὺς καρπούς.

Στὰ μέσα τοῦ 4ου αἰώνα, τότε πού ἀνθοβολοῦσε θαυμαστά ἡ ἔρημος τοῦ ὄρους τῆς Νιτρίας, χαρίζει στὴν Ἐκκλησία τοὺς ὑπέροχους καρπούς του ὁ ὅσιος Παμβῶ. «Μεγάλος σέ ὅλα του», σημειώνει μέ θαυμασμό ὁ βιογράφος του, στὴν εὐσέβεια καί στὴν ἄσκησι, στὴ σοφία καί στὴν ἀπλότητα. Πολυάριθμοι μαθητές τὸν κυκλώνουν, ὅπως ὁ ἐπίσκοπος Διόσκορος, ὁ Ἄμμωνας καί ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Δρακοντίου. Κι ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ διδάσκει ἄλλοτε μέ τὴ σιωπὴ κι ἄλλοτε μέ τὸν λόγο, πάντοτε ὅμως μέ τὸ παράδειγμά του.

Βαθιά ἀγάπησε τὴν ἔρημο καί τὸν βίο τῆς ἀσκήσεως ὁ ἄοκνος πνευματικὸς ἐργάτης. Μά σάν τὸν κάλεσε ὁ πνευματικὸς ἀδελφός του, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ πολὺπαθος ἀγωνιστὴς τῆς ἀλήθειας, στὴν πόλη τῆς Ἀλεξάνδρειας γιὰ νὰ στηρίξει τοὺς πιστοὺς στὴν ὀρθόδοξη πίστη, ὁ ὅσιος «ἔκανε ἀγάπη». Δέν ἐφείσθη τοῦ κόπου, δέν μέτρησε τὴν ἀπόστασι καί κίνησε μέ προσευχὴ μυστικὴ γιὰ τὴν ἀνάγκη τῶν ἀδελφῶν. «Εὐλογημένος ὁ κόπος πού γίνεται γιὰ τοὺς ἀδελφούς», συνήθιζε νὰ λέει.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού συναντᾷ ὁ ὅσιος, περνώντας τὰ τεῖχη τῆς μεγαλοπόλης, εἶναι μία γυναίκα διεφθαρμένη. Στεκόταν προκλητικὰ καλλωπισμένη γιὰ νὰ παγιδέψει θύματα. Βλέποντάς την ὁ Γέροντας σταματᾷ. Δάκρυα πλημμυρίζουν τὸ ἀσκητικὸ του πρόσωπο. Δάκρυα πού πηγάζουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς.

- Γιατί κλαῖς, ἀββᾶ; τὸν ρωτᾷ μέ ἐκπληξῆ ὁ ἀδελφός πού τὸν συνόδευε.

- Γιὰ δύο λόγους, ἀποκρίθηκε στενάζοντας ἐκεῖνος. Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς ψυχῆς αὐτῆς καί ἔπειτα ἐπει-

δὴ ἐγὼ δέν δείχνω τόση ἐπιμέλεια νὰ ἀρέσω στὸν Κύριό μου, ὅση δείχνει αὐτὴ ἡ γυναίκα γιὰ νὰ ἀρέσει σέ ἀκόλαστους ἀνθρώπους.

Ἡ εὐαισθησία τῆς ψυχῆς τοῦ ὀσίου μᾶς συγκινεῖ καί μᾶς διδάσκει. Βαθειὰ ἡ μετάνοιά του, φλογερὴ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Κύριο, πηγαία ἡ συμπάθεια γιὰ τὸν ἁμαρτωλό. Ἡ ὑπαρξὴ του προικισμένη μέ γνήσια φιλοθεΐα καί φιλαδελφία προσφέρει γιὰ τὸ ἀπολωλὸς θυσία εὐάρεστη τῆς ψυχῆς τὸ δάκρυ, τὴν ἔμπονη καρδιακὴ προσευχὴ. Καρποφορία μᾶς ζωῆς ποτισμένης μέ τὸν πόθο τοῦ οὐρανοῦ.

Τρία χρόνια παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ ὁ ὅσιος λέγοντας: «Μὴ μέ δοξάσεις πάνω στὴ γῆ». Μά ὅσο ἐκεῖνος κρυβόταν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ποθώντας τὴ βαρύτιμη ἀρετὴ τῆς ταπεινοσύνης, τόσο τὸν δόξαζε ὁ Θεός. Στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, μαρτυροῦν οἱ μαθητές του, δέν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ἀντικρύσει κατὰ πρόσωπο ἀπὸ τὴ λάμψη πού εἶχε στὴν ὄψη του.

Μέσα στὸν λίβα τοῦ κακοῦ πού χερσώνει τίς καρδιές, στίς 18 Ἰουλίου πού τιμοῦμε τὴ μνήμη τοῦ ὀσίου Παμβῶ, ἄς ἀφήσουμε τὴν ψυχὴ μας νὰ ἀναπαυθεῖ καί νὰ ἐμπνευστεῖ στὴν πλατεία δροσιά τῆς ὀσιακῆς του μορφῆς.

Ἰχνηλάτης

Ἐξώφυλλο

Ἱερός Ναός Ἁγίας Μαρίας,
Ρεντίνα Θεσσαλονίκης

2η ΔΙΔΑΧΗ:

Κάθε άνθρωπος έχει μία έμφυτη θρησκευτικότητα. Αναζητᾷ τόν Θεό ὅπως ὁ πεινασμένος τήν τροφή, ὁ διψασμένος τό νερό, ὅπως τό μικρό παιδί τή μητέρα του. Γιά τήν ικανοποίηση αὐτῆς τῆς έμφυτης θρησκευτικῆς ὁρμῆς ἐπινοήθηκαν οἱ διάφορες θρησκείες καί φιλοσοφικές θεωρίες. Ἀκόμη καί ἐκεῖνοι πού δέν θρησκεύουν καί ἐκεῖνοι πού δηλώνουν ἄθεοι δέν παύουν νά κατέχονται ἀπό μία ἐσωτερική ἀναζήτηση κάποιας δυνάμεως στήν ὁποία ὑπακούουν, στό μέτρο πού οἱ ἴδιοι ἐπιθυμοῦν. Μήπως καί ἡ σύγχρονη ἐποχή, πού θέλει νά αὐτοαποκαλεῖται ἀντιθρησκευτική καί καυχιέται ὅτι ἀπαλλάχτηκε ἀπό τή φοβία τῆς θρησκείας, δέν δείχνει μέ τόν δικό της τρόπο αὐτή τήν έντονη ἀναζήτηση; Τό ποδόσφαιρο, ἡ πολιτική ἰδεολογία, ἡ κουλτούρα, ἡ ἀναζήτηση UFO καί ἐξωγήινων, ἡ προσφυγή σέ μέντιουμ, φετίχ, ζῶδια, ἡ λατρεία τῆς τεχνολογίας κτλ., γίνονται ὑποκατάστατα τῆς θρησκείας, καθώς μέ θρησκευτική εὐλάβεια, ὄχι σπάνια καί μέ φανατισμό, ὑπηρετοῦνται ἀπό τούς ὀπαδούς τους.

ἜΟλες οἱ θρησκείες μέ τό ὑποτυπῶδες ἢ περίπλοκο τελετουργικό τους, θυσίες, ἀφιερῶματα κτλ., ἀποβλέπουν στό νά ἐξευμενίσουν τόν Θεό. Εἶναι μιά προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά πλησιάσει τόν Θεό θυσιάζοντας κάτι ἀπό τά δικά του, χωρίς ὅμως νά δεσμεύεται ὁ ἴδιος. Ὁ θρησκευόμενος μπορεῖ π.χ. μέ εὐλάβεια νά τελεῖ τίς θρησκευτικές πράξεις πού ἀπαιτεῖ ἡ θρησκεία του ζητώντας ὡς ἀντάλλαγμα τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ γιά τά διάφορα θέματά του, αὐτό ὅμως δέν τόν ἐμποδίζει νά ικανοποιεῖ ἀσύστολα κάθε κακή ἐπιθυμία ἢ ἁμαρτωλή τάση του. Ἡ θρησκευτικότητα του περιορίζεται σέ ἓνα «πάρε-δῶσε» μέ τόν Θεό. Δέν ἐπηρεάζει σέ τίποτε τήν καθημερινή συμπεριφορά του.

Ἐναντι ὅλων αὐτῶν στέκει ἡ χριστιανική πίστη. Ἡ οὐσιαστική διαφορά της ἀπό τίς θρησκείες εἶναι ὅτι ἡ χριστιανική πίστη, ὁ χριστιανισμός, δέν εἶναι -ὅπως συνήθως λέγεται- ἡ καλύτερη θρησκεία, δέν εἶναι κἄν θρησκεία. Εἶναι πίστη. Δέν

Καθολική Ἐπιστολή Ἰακώβου

Ἐμπρακτη καὶ πνευματικὴ θρησκευτικὴ ἰσχύς

ἀφορᾷ στήν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά γνωρίσει καί νά πλησιάσει τόν Θεό -αὐτό κάνει ἡ θρησκεία-, ἀλλά στήν ἀποκάλυψη τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ. Στόν ἄνθρωπο μένει νά δεχθεῖ ἢ ὄχι τή θεϊκή ἀποκάλυψη. Ἐφόσον ὅμως τή δεχθεῖ, παραδίδει ὅλο τόν ἑαυτό του στόν Θεό, ὑποτάσσει τό θέλημά του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί αὐτό προσπαθεῖ νά ἐφαρμόσει στή ζωή του.

Ἐχει βέβαια καί ἡ χριστιανική πίστη τή λατρεία της, τήν ὁποία ὁ ἀδελφός Ἰάκωβος ὀνομάζει «θρησκεία». Αὐτή ὅμως δέν ἐκπροσωπεῖ ἕνα τυπικό θρησκευτικό καθήκον, ἀλλά διαποτίζει ὅλη τήν ὑπαρξή τοῦ πιστοῦ. Ἐτσι ἡ ἔμφυτη θρησκευτικὴ μετριοφροσύνη σέ πράξη καί τρόπο ζωῆς, γίνεται πνευματικότητα, ἡ ὁποία χαρίζεται τήν πνευματική πληρότητα. Ὅποιαδήποτε θρησκευτική πράξη γίνεται εὐκόλα, διότι δέν κοστίζει. Οἱ πράξεις ὅμως τῆς πίστεως κοστίζουν ἀκριβῶς, διότι προϋποθέτουν τήν ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εὐκόλα π.χ. κάνουμε τάματα καί ἀφιερῶματα, ἐπισκέψεις σέ ναούς καί ἁγίους τόπους, ἀλλά εἶναι πολύ δύσκολο νά ἀντισταθοῦμε στά πάθη μας, νά συγχωρήσουμε, νά ἐξομολογηθοῦμε τίς ἁμαρτίες μας.

Ὅταν ἡ θρησκευτικότητα δέν εἶναι ἔμπρακτη καί πνευματική, ὅταν ὁ λεγόμενος χριστιανός μένει μόνο στούς ἐξωτερικούς τύπους καί δέν ἔχει ἔργα πίστεως καί ἀγάπης, ἡ ψυχὴ του ζῆ ἕνα μεγάλο κενό, τό ὁποῖο ἀντανάκλασται στήν ἀπνευματίστη συμπεριφορά του. Παραμένει φλύαρος, ὀργίλος, κακός, ἐπιπόλαιος, ἀκροατῆς λόγων τὰ ὁποία δέν ἐφαρμόζει, ψεύτης στήν ἴδια τή

συνείδησή του καί τυπικός στή θρησκευτικότητά του. Ἀντίθετα ὁ καλλιεργημένος χριστιανός, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τή δική του προσπάθεια, γίνεται χαριτωμένος, πνευματικός ἄνθρωπος. Ἐχει δυνατὴ προσευχή, εἶναι πράος, δέχεται πρόθυμα τή διδασκαλία καί τήν ἐφαρμόζει, δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, εἶναι σπλαχνικός πρὸς τοὺς ἀδύνατους καί πάσχοντες. Ὅλα αὐτὰ καθιστοῦν τή λατρεία του «καθαρά καί ἀμίαντον», ὥστε νά γίνει εὐάρεστη στόν Θεό.

Ἡ «καθαρά καί ἀμίαντος θρησκεία», συνοφίξει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ἔχει δύο γνωρίσματα: ἀγνότητα καί ἐλεημοσύνη, δηλαδή ἔμπρακτη ἀγάπη. Καί τὰ δύο εἶναι βλαστήματα καί καρποὶ τῆς πίστεως. Ἀποτελεῖ ὄντως ἀτράνταχτη ὁμολογία πίστεως τό νά διατηρεῖ ὁ χριστιανός τόν ἑαυτό του καθαρὸ καί ἀγνό μέσα στόν ἁμαρτωλὸ καί διεφθαρμένο κόσμον μας· στήν ιδιοτέλεια τῆς ἐποχῆς μας νά ἀντιτάσσει τήν ἀγάπη, νά μοιράζεται, δηλαδή, μέ τοὺς ἄλλους τὰ ἀγαθὰ του καί νά προσπαθεῖ νά τοὺς βοηθήσει. Χωρίς τήν πίστη κάθε θρησκευτικὴ πράξη διατρέχει τόν κίνδυνον τοῦ νά ἐκφυλισθεῖ σέ στεῖρον τύπον καί νά ἐκπέσει στή φαρισαϊκὴ ὑποκρισία. Αὐτό δέν σημαίνει κατάργησιν κάθε λατρευτικῆς πράξεως, διότι τότε καταντοῦμε στήν αἵρεσιν τοῦ προτεσταντισμοῦ, πού γιὰ νά ἀποφύγει τοὺς θρησκευτικούς τύπους σχεδὸν κατάργησε τή λατρεία. Ἡ γνήσια ὀρθόδοξη λατρεία τελεῖται «ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ ἀληθείᾳ» καί συνοδεύεται ἀπὸ ἀγνότητα καί ἐλεημοσύνη.

Ὁβλίας

Εἶναι ὠραῖο

Ἡ ἀναμέτρηση ἦταν σκληρή γιὰ τό οὐκρανικό πρωτάθλημα. Οἱ δύο ποδοσφαιρικές ομάδες διεκδικοῦσαν τή νίκη ἀποκλειστικά γιὰ τόν ἑαυτό της ἢ καθεμιά. Κι ὁμως αὐτό δέν ἐμπόδισε τούς παίκτες νά δώσουν ἕνα μάθημα ἀνθρωπιάς καί νά συγκινήσουν τό κατάμεστο ἀπό φιλάθλους στάδιο.

Ὁ παίκτης τῆς Ντιναμό Κιέβου Ὁλεχ Χούσιεφ βρέθηκε στό ἔδαφος χωρίς νά μπορεῖ νά ἀναπνεύσει. Θά εἶχε πεθάνει ἀπό ἀσφυξία ἂν δέν τόν ἀντιλαμβανόταν ὁ Γιάμπα Κανκάβα τῆς ἀντίπαλης ομάδας γιὰ νά τοῦ δώσει τίς σωτήριες πρῶτες βοήθειες μέχρι νά εἰδοποιηθεῖ ἡ ἰατρική μονάδα.

Εἶναι ὠραῖο στά γήπεδα νά βλέπεις τούς παίκτες νά κατακτοῦν ἔπαθλα πού ἀνεβάζουν ὄχι τόσο τά κέρδη τῆς ομάδας ὅσο τήν ἀξία «ἀνθρώπος».

Ἀγάπη καί θέληση

Ζῆ φτωχικά στή νότια Κίνα. Ὁ δω-

δεκάχρονος γιός του εἶναι παράλυτος καί τό σχολεῖο περίπου 7,5 χιλιόμετρα μακριά. Καθημερινά περπατάει τέσσερις φορές αὐτή τήν ἀπόσταση ἔχοντας τόν γιό του στήν πλάτη (βλ. ἐπι- kos. gr).

Ἔχει τά σχέδια καί τά ὄνειρά του ὁ 40χρονος πατέρας γιὰ τόν γιό του, κι ἄς ἔχουν βαλθεῖ ὅλα γύρω του νά τόν ἀποτρέψουν. Ἡ ἀγάπη καί ἡ θέλησή του νικοῦν καί συνεχίζει νά ὀδοιπορεῖ μέχρι νά φτάσει στό ἐπιθυμητό τέρμα.

Δυνατό παράδειγμα γιὰ ὅλους τούς σημερινούς Ἕλληνες, στούς ὁποίους ἡ στέρηση, ὁ πόνος, οἱ οικονομικές δυσκολίες λειτουργοῦν κάποιες φορές ὡς μονόδρομος πρὸς τήν ἀπελπισία καί τήν αὐτοκτονία.

Εὐαισθησίες

Μόνο ἑλληνικά προϊόντα, χαμηλές τιμές, ἐπιλογή προσωπικοῦ μέ κοινωνικά κριτήρια, ὅ,τι περισσεύει προσ-

φορά για φιλανθρωπία, και τό ἐστιατόριο πού ἄνοιξε τόν προηγούμενο μήνα στή Θεσσαλονίκη ἔχει γίνει πόλος ἔλξης (βλ. dimokratianews.gr).

Τέσσερις συνέταιροι ἔστησαν τό ἐστιατόριο, ἐπέλεξαν γιά ὑπαλλήλους γυναῖκες 40-45 ἐτῶν, ἄπορες, ἄνεργες ἢ διαζευγμένες μέ παιδιά, ἐνῶ στό τηλεφωνικό κέντρο θά προτιμηθοῦν ἄτομα μέ εἰδικές ἀνάγκες. Χρησιμοποιοῦν μόνο ἑλληνικές πρῶτες ὕλες γιά νά κινηθεῖ ἡ ἑλληνική ἀγορά καί ὅ,τι φαγητό περισσεύει τό βράδυ τό δίνουν στήν κοντινὴ ἐνορία γιά τούς ἐκεῖ σιτιζόμενους. Ἀντί ἐγκαινίων θά δοθοῦν κουπόνια στήν ἐκκλησία γιά νά τά χορηγήσει αὐτὴ σέ πρόσωπα πού ἔχουν ἀνάγκη, ὥστε νά τά χρησιμοποιήσουν στό ἐστιατόριο.

Μία ἐπιχείρηση μέ ἀνθρώπινο πρόσωπο καί κοινωνικές εὐαισθησίες. Καλές δουλειές!

Πρόκληση

Καθὼς ἀποφασίζονται διάφορα φιλοϊσλαμικά στή χώρα μας (τέμενος, τμήμα ἰσλαμικῶν σπουδῶν κτλ.), ἀποτελεῖ πρόκληση ἡ ὁδηγία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας πού θέλει τούς μαθητές ἀνά τάξη νά εἶναι τουλάχιστον 20 ὡς προϋπόθεση γιά νά μὴν κλείσει ἡ σχολικὴ μονάδα. Ἰδιαίτερα ἀνησύχησε ἡ ὁδηγία τούς γονεῖς καί τούς μαθητές τῶν ἐκκλησιαστικῶν Γυμνασίων-Λυκείων, ὅταν μάλιστα ἔχει προηγηθεῖ τό κλείσιμο ἱστορικῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολείων (Κορίνθου, Κιλκίς, Νέας Καρβάλης, Βόλου, Χίου). Οἱ σύλλογοι γονέων καί μαθητῶν δηλώνουν τούς φόβους τους ὅτι στόχος ὄλων αὐτῶν τῶν μέτρων εἶναι νά παρυσιάσουν τά ἐκκλησιαστικά σχολεῖα ὡς μὴ ἔχοντα λόγο ὕπαρξης, ἐνῶ

ἔχουν ὑψηλά ποσοστά ἐπιτυχίας καί ἓνα ποιοτικό περιβάλλον.

Ἀνάσα ὀξυγόνου

Γνωστὴ ἰαπωνικὴ ἐταιρεία ἠλεκτρονικῶν παιχνιδιῶν ἀρνήθηκε νά χρησιμοποιήσει σέ παιχνίδι ἐξομοίωσης τῆς πραγματικῆς ζωῆς ὁμοφυλόφιλους χαρακτήρες. Ἀμερικανὸς παίκτης ὀργάνωσε ὁλόκληρη ἐκστρατεία μέσῳ τῆς κοινωνικῆς δικτύωσης γιά νά πιέσει τὴν ἐταιρεία νά δεχτεῖ τό αἴτημά του, νά εἰσαγάγει τύπους πού νά ἐκπροσωποῦν τέτοιες τάσεις. Ὡστόσο ἐκείνη παρέμεινε σταθερή.

Μία ἀντίσταση -ἔστω καὶ ὡς ἐξαιρεση- ξεκαθαρίζει λίγο τόν ὀρίζοντα, δίνει μιὰ ἀνάσα ὀξυγόνου μέσα στήν ἀποφορά τῆς φθορᾶς.

Ἐμπνεύσεις!!!

«Ὁ πάπας Ἰωάννης 23ος ἦταν ὁ ἐμπνευστὴς τῆς πορείας τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν καί ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτὴ παραμένει ἓνας προστάτης της, τόσο γιά τό παρόν, ὅσο καί γιά τό μέλλον. Πρέπει νά ἐμπνευστοῦμε ἀπὸ τό παράδειγμά του ὥστε νά συνεχισθεῖ ἡ δύσκολη καί κοπιαστικὴ πορεία πού ὀδηγεῖ στήν ἔνωση τῶν χριστιανῶν», δήλωσε ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στήν ἰταλικὴ ἐφημερίδα «Avvenire» (βλ. ΕΘΝΟΣ.gr), μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀγιοποίησης τοῦ πάπα ἀπὸ τό Βατικανό. Κάποιος ἅγιος τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησίας προέτρεπε: «Τόν πάπα νά φοβᾶσθε!». Ἡ ἱστορία δυστυχῶς δικαίωσε τόν ἅγιο... (βλ. Οὐνία, ἐγκλήματα κατὰ τῶν ὀρθόδοξων Σέρβων, σύμπραξη μέ μεγάλες δυνάμεις κατοχῆς κτλ.). Ἐμεῖς ἠθελήμενα ἀγνοοῦμε καί τόν ἅγιο καί τὴν ἱστορία!

Ο ύπουργός Παιδείας κατέθεσε έσπευσμένα για διαβούλευση νομοσχέδιο σχετικά με την «Όργάνωση τής νομικής μορφής τών θρησκευτικών κοινοτήτων και τών ενώσεων τους στην Ελλάδα» (βλ. <http://www.opengov.gr/gyperth/?p=1875>).

Προκαλεί κατάπληξη ή όλη σπουδή και μεθόδευση τής προσπάθειας άναγνώρισης αίρέσεων, θρησκειών, παραθρησκειών ως νομικών προσώπων. Τό «διαβεβουλευμένο» νομοσχέδιο άναφέρει:

Άρθρο 02: «Για να συσταθεί θρησκευτικό νομικό πρόσωπο χρειάζονται τριακόσια τουλάχιστον πρόσωπα, εκ των οποίων ένας τουλάχιστον είναι ο θρησκευτικός λειτουργός, ιεραουργός ή ποιμένας της θρησκευτικής κοινότητας, στον οποίο έχει ανατεθεί η τέλεση των θρησκευτικών τελετών, ο οποίος πρέπει να είναι Έλληνας ή πολίτης κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή αλλοδαπός νόμιμα διαμένων στην Ελλάδα».

Συνεπώς, άρκοϋν τριακόσια άτομα -ένδεχομένως και όλοι τους άλλοδαποί ή και μετακινούμενοι- για να συστήσουν «θρησκευτική Κοινότητα», με τήν έγκριση τοϋ τοπικοϋ Πρωτοδικείου. Άκόμη και αυτός ό θρησκευτικός τους λειτουργός μπορεί να είναι άλλοδαπός που διαμένει νόμιμα στην Ελλάδα, ίσως και με προσωρινή άδεια παραμονής. Άβίαστα προκύπτει τό συμπέρασμα ότι θα άναγνωρίζονται όλες οι παραθρησκεΐες και οι επικίνδυνες σέκτες, χωρίς κανένα αντίλογο, άκόμη και αυτές τών σατανιστών!

Σύμφωνα μάλιστα με τό Άρθρο 12, όλες οι μέχρι σήμερα παράνομες παραθρησκευτικές ομάδες και σέκτες θα μπορούν να φέρουν στην έπωνυμία τους τόν όρο «Έκκλησία», παραπλανώντας προφανώς τούς άνυποψίαστους. Γνωρίζουμε όμως ότι η Έκκλησία είναι μόνον μία, ή Όρθόδοξη. Δέν μπορούν οι τόσες παράνομες παραθρησκευτικές ομάδες και σέκτες να καπηλεύονται τόν όρο «Έκκλησία». Σέ τί άποσκοπεΐ

Πρός
νομιμοποίηση
παραθρησκειών,
σεκτών
καί όχι μόνον;

τό νομοσχέδιο, όταν από τή μιά επαγγέλλεται «όργάνωση τῆς νομικῆς μορφῆς τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων» κι από τήν ἄλλη χρεῖε τόσες «Ἐκκλησίες»; Μήπως ὅ,τι ἐπιχειρεῖται προέρχεται ἐκ τοῦ πονηροῦ;

Εἶναι δυνατόν τό Κράτος, πού ὑποχρεοῦται νά διασφαλίζει τή ζωή τῶν πολιτῶν, νά δίδει ἀνεξέλεγκτα τή δυνατότητα σέ μία ὀλιγομελῆ αἵρεση νά ἰδρῦε «Ἐκκλησία» ἢ σέ τριακόσιους ἰσλαμιστές νά δημιουργήσουν ἀνεξάρτητη ἰσλαμική κοινότητα, χωρίς νά ἐρευνᾶ τό «πιστεύω» τους; Ἄραγε γνωρίζουν οἱ σχεδιαστές τῆς διαβούλευσης τήν ἐπικινδυνότητα ὅλων τῶν σεκτῶν καί αἰρέσεων πού κυκλοφοροῦν; Ἀρκετές φορές αἰρέσεις ὁδήγησαν τοὺς ὀπαδοὺς τους στήν ὀμαδική αὐτοκτονία (βλ. <http://www.tovima.gr/world/article/?aid=86894>).

Ἐξάλλου, τέτοιου εἴδους θρησκευτικές ὀμάδες δέν ἀποκαλύπτουν τοὺς σκοποὺς τους παρά μόνο στοὺς μνημόνους, ἀφοῦ ἐξασφαλισθεῖ τυφλή ὑπακοή πρὸς τὸν ὅποιο γκουρού τους. Ὅσον ἀφορᾷ στό Ἰσλάμ, σέβεται ἐκεῖνο τό θεμελιῶδες ἀτομικὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας; Θά μπορούσε μιά ὀμάδα ὀρθοδόξων σέ ἰσλαμική χώρα νά ἰδρῦσει ναό; Οὔτε κᾶν τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ δέν ἐπιτρέπεται νά κάνουν. Ἀλλά καί σέ αὐτὴν τήν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσὴ ἢ ἀνέγερση ὀρθόδοξης χριστιανικῆς ἐκκλησίας προϋποθέτει τήν ἀντιμετώπιση πολλῶν περιορισμῶν.

Ἐπιπλέον, εἶναι βέβαιο ὅτι ὀργανώσεις Σκοπιανῶν, ἄλβανῶν τσάμηδων, Τούρκων, τρομοκρατῶν κτλ. θά ἐκμεταλλευθοῦν τήν εὐκαιρία καί θά ἰδρῦσουν «γραφεῖα», «ὑποκαταστήματα», «κέντρα κατασκοπείας», «κέντρα ἐκπαί-

δευσης». Μὲ τό πρόσχημα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας θά ἐπεκτείνουν τοὺς προσηλυτιστικούς τους πλοκάμους, γιὰ νά δυναμιτίσουν τὰ θεμέλια τῆς Ὀρθόδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μὲ τό ἄρθρο 09 τοὺς δίνεται ἡ δυνατότητα ἰδρύσεως καί λειτουργίας ἐκκλησιῶν οἰκῶν, ἡσυχαστηρίων, χώρων λατρείας γιὰ συναθροίσεις μὲ θρησκευτικούς σκοποὺς, ὑπὸ τῆ διοικητικῆ καί πνευματικῆ τους ἐποπτεία. Ἐπίσης μποροῦν νά ἰδρῦν καί νά λειτουργοῦν κατασκηνώσεις, ἰδιωτικά σχολεῖα, ἐκπαιδευτήρια, ραδιοφωνικούς σταθμούς, φιλανθρωπικά ἰδρύματα, Μὴ Κυβερνητικὲς Ὄργανώσεις (ΜΚΟ) «για τὴν ἀνάπτυξη τῆς προσφορᾶς τους καὶ τὴν προώθηση σχετικῶν δραστηριοτήτων». Ἀφοῦ ἔχουν τὴν εὐκαιρία, γιὰ νά μὴ στήσουν τὰ πολυβολεῖα τους καί μέσα στήν πατρίδα μας; Μὲ τὰ «αἱματοβαμμένα» χρήματα ἀπὸ τίς σφαγές τόσων χριστιανῶν στίς μουσουλμανικὲς χῶρες πού θά εἰσρεύσουν ἐδῶ, μποροῦν νά μεταβάλουν τὴν ἰδιοπροσωπία της! Ἔτσι ἢ προπαγάνδα θά γίνεται συστηματικὰ καί ὀργανωμένα.

Ἀπὸ μιά κατασκήνωση ἰσλαμιστῶν τί εἴδους καλλιέργεια προσδοκοῦμε; Ποιὸς θά καθορίσει στὰ ἀνήλικα παιδιὰ τὰ ὅρια μεταξὺ θρησκείας καί βίας; Καί ἐνῶ τό δημόσιο σχολεῖο ἀντιμετωπίζει τὰ προβλήματα του, τὰ ἰδιωτικά σχολεῖα τῶν σεκτῶν κτλ. θά μεταδίδουν τίς ἰδέες τους, προωθώντας -γιατί ὄχι;- τὸν θρησκευτικὸ φονταμενταλισμὸ, τό μίσος γιὰ τοὺς «ἀπίστους» καί τὴ τζιχάντ.

Ψηφίζουμε ἡγέτες, γιὰ νά νομοθετοῦν σύννομα πρὸς τό Εὐαγγέλιο καί ὄχι νά τό πολεμοῦν! Κατὰ τὴν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τους ὀρκίζονται «στο ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ομοούσιας καὶ Ἀδιαίρε-

της Τριάδας» νά υπακούουν στό Σύνταγμα, τό όποίο στό Άρθρο 3 διαλαμβάνει: «Επικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα είναι η θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού». Είναι άξιο άπορίας πώς νομοθετείται τώρα τέτοιος νόμος, πού καταστρατηγεΐ καί υπονομεύει τήν επικρατούσα θρησκεία καί αντίτιθεται καί πρός τό Εύρωπαϊκό Δίκαιο*. Ποιά κέντρα διαφεντεύουν έπιτέλους τόν τόπο μας;

Άσφαλώς τό νομοσχέδιο άνοίγει κερκόπορτες, γιά νά εισβάλουν καί νά καθιερωθοΐν σέκτες, καταστροφικές λατρείες, φονταμεταλιστικές θρησκείες, ίσλαμισμός, βουδισμός, ίνδουισμός, νεοπαγανισμός κ.ά. Δέν πρόκειται γιά άναγνώριση θρησκευτικών έλευθεριών, άλλα γιά δημιουργία χαστικοΐ περιβάλλοντος. Τεμένη, συναγωγές, παγόδες κ.ά. θά ξεφυτρώσουν παντοΐ, άπειλώντας τή συνοχή τοΐ Έθνους μας. Μόνοι μας προδίδουμε τόν θησαυρό τής πίστης μας. Φύλακες, γρηγορεΐτε! Τό νομοσχέδιο λειτουργεΐ ως βόμβα στά θεμέλια τής έλληνορθόδοξης παράδοσής μας.

Εύδοξία Αύγουστίνου

* Βλ. Ψήφισμα Εύρωπαϊκοΐ Κοινοβουλίου, 29.2.1996 / C 78/31 γιά τίς Σέκτες· Έκθεση ΕΚ τής 11.12.1997· Σύσταση τοΐ Συμβουλίου τής Εύρώπης, 1412/22-6-1999· Γαλλικής "Νόμος 2001-504, τής 12-6-2001. Γιά περισσότερες πληροφορίες βλ. πρωτοπ. Κυριακοΐ Τσουροΐ, «Ή παραθρησκεία ως κοινωνική άπειλή», περιοδικό Διάλογος, άριθ. 44, Αθήνα 2006, σελ. 1-5.

Σέ ποιόν τύπο γονιού ανήκεις;

Ἡ ἀγωγή τῶν παιδιῶν εἶναι τέχνη, ἴσως ἡ πιό σημαντική ἀπό ὅλες τίς ἀνθρώπινες τέχνες. Ὅπως ὁ γλύπτης μορφοποιεῖ μέ τό ταλέντο του ἕνα ἄμορφο ὑλικό καί μᾶς παραδίδει ἕνα ἀριστουργηματικό ἔργο τέχνης, ἔτσι κι ὁ γονιός καλεῖται νά δώσει σχῆμα καί μορφή σέ μία ἄπλαστη ψυχή, αὐτή τοῦ παιδιοῦ. Ἡ διαδικασία τῆς ρύθμισης τῆς ψυχῆς τοῦ νέου ἀνθρώπου πού ἀνέτειλε στή ζωή καί ἡ διάπλαση τῆς διάνοιάς του εἶναι ἐπίπονη καί μακροχρόνια. Κάθε στιγμή στήν καθημερινότητα ἀνακύπτουν προβλήματα. Ἡ γνώση τῶν προβλημάτων, τῶν δυσκολιῶν καί τῶν τεχνικῶν πού τά ἐπιλύουν μπορεῖ νά βοηθήσει τούς «πελαγωμένους» γονεῖς.

Οἱ ἀναπτυξιακοί ψυχολόγοι ἔχουν κατατάξει τούς γονεῖς σέ τέσσερις γενικούς τύπους-ὁμάδες: τούς αὐταρχικούς γονεῖς, τούς ἐλαστικούς, τούς ἀδιάφορους καί τούς ἀθηντικούς. Ἡ πλειονότητα τῶν γονιῶν κλείνει πρὸς ἕνα εἶδος, ἂν καί θά μπορούσε σέ κάποια δεδομένη στιγμή νά χρησιμοποιηθεῖ κάθε τύπος γονιῶν στήν ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ. Αὐτό ὅμως ἐξαρτᾶται ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ ἀλλά καί τοῦ γονιοῦ.

Αὐταρχικοί γονεῖς

Ἔχουν ὑψηλές προσδοκίες γιά τά παιδιά τους, ἀνεξάρτητα ἀπό τίς ἱκανότητές τους. Σπάνια ἐκδηλώνουν τήν ἀγάπη τους στά παιδιά. Θέτουν πολύ αὐστηροῦς κανόνες καί ἀπαιτοῦν ἀπό

τά παιδιά τους νά τούς ἀκολουθοῦν, χωρίς οἱ ἴδιοι νά δίνουν καμιά ἐξήγησι. Χρησιμοποιοῦν ὡς μέσο ἐπιβολῆς τήν τιμωρία καί ὄχι τήν πειθῶ ἢ τήν πειθαρχία. Ὁ ἔπαινος καί ἡ ἐνθάρρυνση ἀπουσιάζουν σχεδόν παντελῶς ἀπό τήν ἀγωγή τους. Δέν δίνουν τή δυνατότητα ἐπιλογῆς. Οἱ ἀρνητικές ἐπιπτώσεις στά παιδιά εἶναι πολλές. Ἐκδηλώνουν ἐπιθετική συμπεριφορά κυρίως ἐκτός σπιτιοῦ. Ἄλλοτε πάλι εἶναι ὑπερβολικά συνεσταλμένα, ἔχουν χαμηλή αὐτοεκτίμησι, παρουσιάζουν δυσκολίες στήν κοινωνικοποίησή τους· δέν ἐνθαρρύνονται νά ἐξερευνοῦν, νά ἐνεργοῦν ἀνεξάρτητα, νά θέτουν τά δικά τους ὅρια καί πρότυπα, δέν ἔχουν αὐτοπειθαρχία.

Ἐλαστικοί γονεῖς

Θέλουν τό παιδί τους νά ἔχει τά πάντα. Τοῦ δίνουν πολλή ἀγάπη ἀλλά ὄχι καθοδήγησι. Δέν ἀπαιτοῦν πειθαρχία. Οἱ κανόνες εἶναι λίγοι καί σπάνια ἐφαρμόζονται. Ἔχουν λίγες ἀπαιτήσεις ἀπό τά παιδιά καί δέν θέτουν ὅρια καί περιορισμούς. Συχνά συμπεριφέρονται περισσότερο ὡς φίλοι παρά ὡς γονεῖς καί καταφεύγουν σέ δωροδοκία, παιχνίδια, δῶρα, γλυκά, γιά νά ἐξασφαλίσουν ἀπό τό παιδί τους μία ἐπιθυμητή γ' αὐτούς συμπεριφορά. Τά παιδιά πού ἀνατρέφονται ἀπό ἐλαστικούς γονεῖς παρουσιάζουν ἔλλειψη αὐτοπειθαρχίας, ἔχουν φτωχές κοινωνικές δεξιότητες καί μπορεῖ νά αἰσθάνονται ἀνασφαλῆ λόγω ἔλλειψης ὁρίων καί καθοδήγησις. Ἐκ-

δηλώνουν επίσης παρορμητική και έπαναστατική συμπεριφορά.

Άδιάφοροι γονείς

Δέν είναι ούτε πολύ αυστηροί ούτε πολύ χαλαροί: άπλως δέν συμμετέχουν. Είναι συναισθηματικά άπόμακροι άπό τά παιδιά τους. Τά έποπτεύουν έλάχιστα έως καθόλου. Έκδηλώνουν έλαχιστη στοργή και έχουν λίγες προσδοκίες ή άπαιτήσεις άπό τά παιδιά τους. Μερικές φορές ό ένας γονιός είναι άμέτοχος, γιατί πιστεύει ότι ό άλλος έχει τή φροντίδα τών γονικών καθηκόντων και δέν είναι άπαραίτητο νά άσχοληθεί και ό ίδιος μέ τά παιδιά. Πολύ συχνά τούς άπασχολούν τά δικά τους προσωπικά και έπαγγελματικά προβλήματα, ώστε άδυνατούν νά άσχοληθούν μέ τά παιδιά τους. Τά παιδιά πού μεγαλώνουν σέ ένα τέτοιο περιβάλλον παρουσιάζουν χαμηλή αυτοεκτίμηση και αυτοπεποίθηση, μεγαλύτερη έγκληματικότητα κατά τήν έφηβεία. Νιώθουν φόβο, άγχος ή στρές και έχουν χαμηλές έπιδόσεις και αυξημένο κίνδυνο κατάχρησης ουσιών.

Αύθεντικοί γονείς

Θεσπίζουν κανόνες και κατευθυντήριες γραμμές -τό μοντέλο αυτό τής άνατροφής είναι συμβατό μέ τή χριστιανική τους ιδιότητα- πού θά άκολουθήσουν τά παιδιά τους. Οί αύθεντικοί γονείς άνταποκρίνονται στίς άνάγκες τών παιδιών τους. «Παρακολουθούν έκ του συνέγγυς τά παιδιά τους και προβάλλουν σαφή πρότυπα συμπεριφοράς. Οί πειθαρχικές μέθοδοι είναι ύποστηρικτικές και όχι κατασταλτικές. Έμπνέουν στά παιδιά τους αυτοπεποίθηση και τά κα-

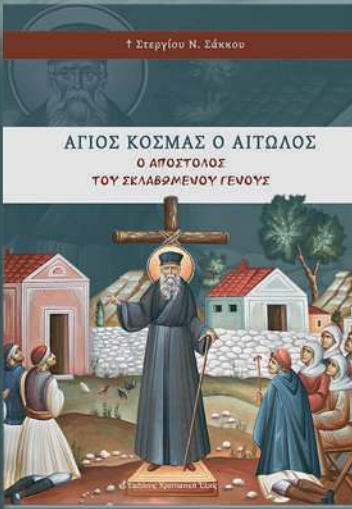
θιστούν κοινωνικώς ύπεύθυνα, αυτοελεγχόμενα και συνεργάσιμα» (Diana Baumrind). Θέτουν όρια και περιορισμούς στά παιδιά τους, έπισημαίνουν τίς συνέπειες τών ένεργειών τους, έκδηλώνουν αισθήματα στοργής και άγάπης άπέναντί τους και τούς έπιτρέπουν νά έκφράζουν έλεύθερα τίς άπόψεις και τίς έπιλογές τους. Έφαρμόζουν στά παιδιά τους δίκαιη και συνεπή πειθαρχία.

Παιδιά πού άνατρέφονται σέ ένα τέτοιο περιβάλλον είναι πιο ίκανά και εύτυχισμένα και μέ περισσότερο χαρούμενη διάθεση έναντι τών παιδιών πού ζούν σέ άλλα περιβάλλοντα. Έπιπλέον μπορούν νά έλέγχουν και νά ρυθμίζουν καλύτερα τόν συναισθηματικό τους κόσμο, έχουν αυτοπεποίθηση και άναπτύσσουν καλές κοινωνικές δεξιότητες. Έπειδή οί γονείς λειτουργούν ως πρότυπα για τά παιδιά, είναι πολύ πιθανό αυτά νά έσωτερικεύουν τίς συμπεριφορές τους. Οί γονείς έπιτρέπουν στά παιδιά νά δρουν άνεξάρτητα και αυτό τά καθιστά ίκανά νά διευθετούν τίς ύποθέσεις τους άπό μόνα τους, βοηθώντας τα νά άποκτήσουν αυτοεκτίμηση και έμπιστοσύνη στίς ίκανότητές τους.

Η προσφορά αυτού του τύπου γονιών στά παιδιά τους είναι άνυπολόγιστη. Τή θέση αυτή ένισχύει και ό ιερός Χρυσόστομος μέ μία πολύ παραστατική εικόνα: «Και οί κυβερνήτες τών πλοίων σέ περίπτωση πού πνέει σφοδρός άνεμος, άν άνοιξουν τά πανιά πέρα άπό τό κανονικό, άνατρέπουν τό σκάφος: άν όμως τά άνοιξουν κανονικά όπως πρέπει, τά οδηγούν μέ μεγάλη ασφάλεια» (Είς Όλυμπιάδα, Έπιστ. Γ').

Αθ. Γκάτζιος

Οι ΝΕΕΣ εκδόσεις μας...

Τιμώντας τὰ 300 χρόνια από τή γέννηση τοῦ ἰσαποστόλου ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, οἱ ἐκδόσεις «Χριστιανική Ἐλπίς» κυκλοφοροῦν τήν ἐμπλουτισμένη ἐκδοση τοῦ βιβλίου τοῦ μακαριστοῦ καθηγητοῦ Στεργίου Ν. Σάκκου

ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Μέ νεότερα ἱστορικά στοιχεῖα γιά τόν βίο του καί περισσότερο πλοῦτο ἀπό τίς θεοφώτιστες διδασχές του φέρνει κοντά μας τόν ἀπόστολο τοῦ σκλαβωμένου γένους καί κάνει τή μορφή του πηγὴ ἔμπνευσης στοὺς σημερινούς δύσκολους καιρούς τοῦ Ἑλληνισμοῦ...

Μιλώ στον Θεό

Προσευχητάριο γιά παιδιά νηπιακῆς καί προσχολικῆς ἡλικίας. Μάθε τό παιδί σου νά προσεύχεται. Εἶναι ὅ,τι πιά πολύτιμο μπορεῖς νά τοῦ προσφέρεις γιά τή ζωή του ὅλη...

Γιά τούς καρπούς τῆς Ἀκακίας (μυθιστόρημα)

Ἡ ἱστορία τῆς ἡρώιδας ἀπλώνεται σάν μωσαϊκό. Κάθε ψηφίδα κι ἓνα δάκρυ, πού ἐκείνη μετατρέπει σέ δροσοστάλα τοῦ οὐρανοῦ. Μέσα ἀπό τή δική της ἐπώδυνη διαδρομὴ σκορπᾷ τήν πλούσια εὐωδιά τοῦ κόπου της, δείχνοντας ἔτσι τό μονοπάτι γιά τόν ἄλλο οὐρανό, αὐτόν πού κρύβουμε μέσα μας...

Ζητήστε τα στό Βιβλιοπωλεῖο μας **ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**
Γ. Μπακατοῦλου 5, Θεσσαλονίκη τηλ. 2310 274518

”Έπιασε!

Ή μέρα προβλεπόταν δύσκολη. Οί έξωτερικές δουλειές, άν και άπαραίτητες, δέν ήταν τό καλύτερό μου. Έφορίες, τράπεζες, ΕΟΠΥΥ και πάλι τράπεζες. Πόσο δύσκολα βγαίνει ό έπιούσιος κάποιες μέρες! Ξεκίνησα για τή δουλειά μ’ ένα σφίξιμο.

Πρώτη στάση ό μικρός ναός. Μπήκα βιαστικά για νά πώ τήν πρώτη «καλημέρα» σέ Έκείνον πού τήν ξημέρωσε. Είχε ήδη τελειώσει ό Όρθρος, και τά δύο-τρία άτομα πού βρίσκονταν στόν ναό κατευθύνονταν πρός τήν έξοδο. Βυθισμένος στις σκέψεις μου για τόν προγραμματισμό τής μέρας δέν πρόσεξα πώς λίγο παραπέρα ένα ζευγάρι μάτια μέ παρακολουθούσαν.

- Πέτρο; ένωσα ένα χέρι νά μέ τραβή και μία ζωηρή φωνή νά άπευθύνεται σέ μένα.

- Συγγνώμη, μέ γνωρίζετε; ρώτησα άμήχανα.

- Δέν μέ θυμάσαι;

Ό άγνωστος συνομιλητής μου χαμογέλουσε, σαν νά άπολάμβανε τή στιγμή!

Γιά λίγα δευτερόλεπτα τόν περιεργάστηκα. Όχι, σίγουρα όχι, δέν μου θυμίζε κάποιον γνωστό μου. Έτοιμάστηκα νά άπαντήσω άρνητικά, αλλά εκείνο τό... σκανταλιάρικο, επίμονο βλέμμα άρχισε νά μου ξυπνή μνήμες άπό τό παρελθόν...

Σχεδόν 30 χρόνια πρίν! Σέ εκείνο τό Λύκειο τής γειτονιάς μας... Μία παρέα λυκειόπαιδων -όλα παιδιά χριστιανικών ομάδων- ξεσηκώναμε όλόκληρο τό σχολείο. Μία παρουσία πού έπιβλήθηκε -όχι άκοπα- σ’ ένα σύλλογο καθηγητών, πού είχε γίνει άποδεκτή -όχι χωρίς άγώνα- άπό τό μεγαλύτερο μέρος τών μαθητών

και πού τελικά είχε γίνει καταξιωμένη παράδοση στό σχολείο. Γιортές, έκδρομές, διαλείμματα, όλα γίνονταν εύκαιρία άνανέωσης δικής μας και έραποστολής στούς συμμαθητές μας. Πρώι-πρώι, μόλις φτάναμε στό σχολείο, ό Βασίλης έβγαζε άπό τήν τσέπη του τήν Καινή Διαθήκη για νά πάρουμε τό σύνθημα τής μέρας και στά διαλείμματα ό Ζαχαρίας μäs διάβαζε τά καλοκαιρινά κατασκηνωτικά μαθήματα του άρχηγού. Στίς έκδρομές ό Θεωρηής μέ τήν κιθάρα κρατούσε τόν ρυθμό.

Κάποια μέρα πού ήμασταν μαζεμένοι κοντά στό σκάμμα, πέρασε ό συμμαθητής μου ό Γιώργος μέ τή δική του παρέα και -άγαπημένη του συνήθεια- άρχισε νά μäs κοροϊδεύει ψάλλοντας περιπαιχτικά τό «Κύριε έλέησον». Άντιδραστικός και παρορμητικός καθώς ήμουν, του άπάντησα έντονα:

- Νά τό λές πιό συχνά μήπως και πιάσει!

Κάμποσα έκπληκτα βλέμματα πέσανε πάνω μου, ένώ κάποιου κατάπιναν τή γλώσσα τους! Ό Γιώργος μάλλον αιφνιδιάστηκε μέ τήν αντίδρασή μου, κοντοστάθηκε, μέ κοίταξε λίγο κι έφυγε. Λίγες μέρες μετά, μέ πλησίασε:

- Πές μου, ρέ Πέτρο, πώς είναι δυνατόν στήν ήλικία μας νά πηγαίνεις ακόμα κατηχητικό; Δέν μπορώ νά σέ καταλάβω. Είσαι σοβαρός;

- Πάνε πρώτα νά δεις τί είναι τό κατηχητικό και μετά έλα νά τό συζητήσουμε! Πρός τό παρόν δέν έχεις δικαίωμα νά μέ κρίνεις και νά μέ κοροϊδεύεις για κάτι πού δέν γνωρίζεις!

Όστόσο, εκείνη τή μέρα μιλήσαμε άρκετά χωρίς νά θυμάμαι όλα όσα είπα-

με. Θυμᾶμαι, ὅμως, πῶς ὁ Γιώργος μέ ἀνάμικτα συναισθήματα ἀγωνίας, παράπονου κι ἐκνευρισμοῦ μέ ρώτησε:

- Θά γίνεις καλόγερος; Πές μου ρέ, θά γίνεις καλόγερος;

Τοῦ ἀπάντησα μέ διάθεση νά τόν πειράξω καί γελώντας χωρίσαμε πηγαίνοντας ὁ καθένας στούς φίλους του.

Μέχρι πού τελειώσαμε τό σχολεῖο, ὁ Γιώργος δέν πῆγε οὔτε μία φορά στό κατηχητικό. Καί τώρα, σχεδόν 30 χρόνια μετά, ἐδῶ μπροστά μου, ζωσμένος μέ τό εὐλογημένο ράσο καί τό μοναχικό σχῆμα, ὁ ἀτίθασος, σκανταλιάρης συμμαθητής μου, ὁ Γιώργος -Γαβριήλ μοναχός πλέον-, αὐτός πού ὑποτιμητικά μᾶς περιγελοῦσε ἐπειδή ἤμασταν «τοῦ κατηχητικοῦ»!

- Γιά δές ποιός ἔγινε τελικά καλόγερος, τοῦ εἶπα συγκινημένος.

- «Οὐ γάρ εἰσιν αἱ βουλαί μου ὥσπερ αἱ βουλαί ὑμῶν, οὐδ ὥσπερ αἱ ὁδοὶ ὑμῶν αἱ ὁδοί μου, λέγει Κύριος» (Ἠσ 55,8), μοῦ ἀπάντησε μέ τήν ἴδια συγκίνηση.

Ποιός μπορεῖ νά γνωρίζει τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ; Ποιός μπορεῖ νά πεῖ μέ βεβαιότητα πότε, πῶς καί μέ ποιά ἀφορμή ἐνεργεῖ ὁ Θεός; Ποιός μπορεῖ νά μιλήσει γιά τόν χρόνο ἢ τόν τρόπο ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου Του; Ποιός μπορεῖ νά ξεφύγει ἀπό τήν καταγιστική ἔκφραση τῆς ἀγάπης Του;

Κ. Ἄτρας

Διήγημα

Δίκαιη μοιρασιά

Όλα τά μοίρασε δίκαια ό Διονύσης. Αναπαυμένος ό ίδιος κάτω από τό λαφρύ χῶμα πού τόν σκέπαζε, δέν άφησε έγνοιες οϋτε καί στήν κυρά του τήν Άσημένια, πού έμεινε πίσω νά του άνάβει κάθε έσπέρα τό καντήλι.

Τά πέντε παιδιά πού ό Θεός τούς χάρισε πήρε τό καθένα τή μοιρασιά του καί δέν κοίταζε τί πήρε τό άλλο. Καί εΐναι άλήθεια ότι ό κύρ Διονύσης άφησε μεγάλη περιουσία στά παιδιά του: κτήματα, σπίτια καί χρήματα πολλά. Ήταν καί ό πιό νοικοκύρης του νησιού καί τό ένα ψαροκάικο τό έκανε πέντε! Ένας μικρός Ψνάσης, δηλαδή. Πέντε ψαροκάικα πού δέν άδειαζαν από ψάρια... Έτρεφε με τά μεροκάματα πού έδινε πολλές φαμίλιες στό νησί. Δίκαια, λοιπόν, κανένas δέν τόν φώναζε Διονύση. Τό όνομα «Ψνάσης» του έμεινε σάν πραγματικό, τόσο πού τά μικρά παιδιά νόμιζαν πώς αυτός ήταν ό αυθεντικός Ψνάσης.

Όσο ζούσε ό κύρ Διονύσης πεινασμένο δέν θά έβρισκες κανέναν στό νησί οϋτε καί άνεργο θά συναντούσες. Ήταν πολύ πονετικός καί ευαίσθητος στόν ανθρώπινο πόνο. Μά είχε καί κάτι σάν άδυναμία, σάν ιδιοτροπία πές καλύτερα. Δέν μπορούσε νά συγχωρήσει τόν τεμπέλη. Γινόταν θεριό από τόν θυμό σάν έβλεπε κάποιον νά τεμπελιάζει. Αυτό τό ηΐξεραν, τό έζησαν από μωρά τά παιδιά του κι έμαθαν νά δουλεύουν.

Έ, λοιπόν, εκείνος πού πλήρωσε τήν άδυναμία αυτή του κύρ Διονύση ήταν ό

μικρός του ό αδελφός, ό Νικόλας. Όχι πού ήταν τεμπέλης, μά δέν είχε τόση όρεξη για δουλειά όση ό αδελφός του. Η φιλοσοφία του Νικόλα ήταν «νά δουλεύεις για νά ζής», ενώ του Διονύση «νά ζής για νά δουλεύεις». Πάνω σέ μία γερή φιλονικία τους ό Διονύσης ζήτησε από τόν πατέρα τους νά τούς μοιράσει τήν περιουσία. Καί κείνος πού έβλεπε πώς δέν γινόταν άλλιώς τούς τή μοίρασε ακριβοδίκαια.

Σίγουρα ό Νικόλας δέν ήταν τεμπέλης. Ήταν όμως άτυχος. Μπορεί νά μήν κυνηγούσε τή δουλειά καί τό κέρδος όπως ό Διονύσης, όμως δούλευε αρκετά για νά μπορεί νά τά βγάξει πέρα καί νά ζή άνετα στό νησί. Όμως ή μία κακοτυχία άκολουθούσε τήν άλλη. Πρώτα μία φουρτούνα του τσάκισε στά δυό τό ψαροκάικο του, ύστερα έχασε τή γυναίκα του πρίν καν του δώσει παιδί. Κι ό Νικόλας άρχισε νά πίνει. Σιγά-σιγά σταμάτησε έντελώς τή δουλειά καί μία μέρα πήρε τών όμματιών του καί έφυγε από τό νησί δίχως νά χαιρετήσει κανέναν.

Πολλοί εΐπαν πώς έφυγε στήν Άμερική καί κάποιοι εΐπαν πώς πήγε στό Άγιον Όρος. Εΐναι άλήθεια πώς ό Διονύσης τόν έψαξε, μά δίχως αποτέλεσμα. Ό πατέρας τους έφυγε με του Νικόλα τόν καϋμό καί ό ίδιος δέν μπορούσε πιά νά ήσυχάσει. Ρίχτηκε ακόμα πιό πολύ στή δουλειά καί ειρήνευσε τήν ψυχή του κάνοντας έργα αγάπης. Κάθε φτωχό πού έντυνε έλεγε πώς έντυνε τόν αδελφό του καί

κάθε πεινασμένο πού έτρεφε έλεγε πώς χόρταινε τόν αδελφό του. Έτσι πέρασαν τά χρόνια, ό Διονύσης έγινε Ώνάσης και σάν Ώνάσης αναπαυόταν κάτω από τό λαφρύ χώμα τοῦ νησιού του, μέ λαφριά και τήν καρδιά και τή συνείδηση, πού έκανε έστω και τήν τελευταία στιγμή αυτό πού έπρεπε.

Μαζεύτηκαν τά πέντε παιδιά του γιά ν' ακούσουν και τυπικά τή διαθήκη και νά κάνουν αποδοχή κληρονομιᾶς.

- Ό πατέρας σας, άκουσαν τόν συμβολαιογράφο νά τούς λέει, εκτός από τήν περιουσία πού όλοι γνωρίζετε και τήν όποία άφησε σέ σᾶς, είχε και μιᾶ άλλη μεγάλη περιουσία πού τήν απέκτησε τώρα τελευταία γιά τήν όποία έσείς δέν γνωρίζετε τίποτε.

Κοιτάχτηκαν μέ έκπληξη τά αδέλφια και ό συμβολαιογράφος χαμογέλασε.

- Λοιπόν, συνέχισε χαμογελώντας, ό πατέρας σας αγόρασε όλη τήν περιουσία πού πούλησε κάποτε ό θείος σας ό Νικόλαος, πού είναι στ' αλήθεια τεράστια, και τό κράτησε μυστικό.

Άρχισε νά διαβάζει τή διαθήκη ό συμβολαιογράφος και τά πέντε παιδιά άκουαν στήν αρχή γνωστά πράγματα:

«Τό σπίτι στό γιάλό τ' αφήνω στόν Γιώργη, τό μεγάλο κτήμα στόν κάμπο στόν Άνδρέα...».

Άκουσαν ένας ένας τί τούς άφηνε ό πατέρας.

«... Όλα τά υπόλοιπα, ήτοι...». Έστησαν τ' αυτιά γιά νά ακούσουν καλύτερα εκείνα πού δέν ήξεραν. Άράδιασε ό συμβολαιογράφος ένα κατεβατό ακίνητα και στό τέλος ένα όνομα: «Όλα τά αφήνω στόν αδελφό μου Νικόλα, αν ζή. Αν δέν υπάρχει κληρονόμος από τή γενιά τοῦ Νικόλα, τότε όλα τά παραπάνω τ' αφήνω στόν Θεό, ήτοι στό μοναστήρι τῆς Παναγιάς τοῦ Βουνοῦ γιά νά τά κάνει καλά έργα».

Κοιτάχτηκαν δακρυσμένα τά πέντε αδέλφια.

- Είναι μεγάλο πράγμα νά έχεις συγκληρονόμο τόν Θεό, είπε δακρυσμένος ό Γιώργης, βέβαιος πώς ό θείος ό Νικόλας αποκλείεται νά ζοῦσε.

Πολύ γρήγορα όλο τό νησί έμαθε πώς ό Ώνάσης άφησε τεράστια περιουσία στό μοναστήρι τῆς Παναγιάς τοῦ Βουνοῦ. Γιά τόν Νικόλα δέν έγινε λόγος κανέναν, γιάτι γιά όλους ό Νικόλας ήταν πεθαμένος.

Κάλεσαν, λοιπόν, νά έρθουν οι μοναχοί από τήν Παναγιά τοῦ Βουνοῦ γιά νά κάνουν Τρισάγιο στόν κύρ Διονύση.

- Μνημόνευσε και τόν θείο Νικόλα, είπε στόν μοναχό πού στάθηκε δίπλα στό μνήμα, ό Γιώργης.

Ξεκίνησε τό Τρισάγιο ό μοναχός και σάν μνημόνευσε τό όνομα τοῦ Διονύση ένας λυγμός τράνταξε τό κορμί του.

- Και τοῦ Νικόλα, ξανάπε ό Γιώργης, μά ό μοναχός δέν άκουγε. Γονάτισε πάνω στό μνήμα και έκλαιγε. Η τόση συγκίνηση τοῦ καλόγερου ήταν σέ όλους ανεξήγητη.

Πρώτη ή κυρα-Άσημένια κατάλαβε και, πιό πολύ από διαίσθηση παρά από γνώση, φώναξε «Νικόλα!».

Γύρισε ό μοναχός και τήν κοίταξε δακρυσμένος.

- Νήφων, αδελφή μου, Νήφων, γιά νά θυμᾶμαι πώς πάντα πρέπει νά εργάζομαι.

Ναί, ό Νικόλας, ό Νήφων, ποτέ δέν έφυγε από τό νησί. Μυστικά ζοῦσε στό μοναστήρι τῆς Παναγιάς τοῦ Βουνοῦ και όσοι έλαχε νά τόν δοῦν κανείς δέν τόν γνώρισε. Η άσκηση, τά χρόνια και ή εργασία τόν έκαναν αγνώριστο. Και τί παράδοξο, ό γέροντάς του, όταν ήθελε νά τόν πειράξει επειδή δούλευε ασταμάτητα, τόν έλεγε «Διονύση!». Και κείνος απαντοῦσε «εὐλόγησον» και έτρεχε νά πει στήν Παναγιά τή χαρά του.

E.B.

Διετές μνημόσυνο

Κυριακή Μυροφόρων, 4 Μαΐου. Τήν ημέρα αὐτή πού τιμοῦμε τίς μυροφόρες, οἱ ὁποῖες πρῶτες μετέφεραν τό χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς ἀναστάσεως στούς μαθητές, τελέσθηκε καί τό διετές μνημόσυνο ἑνός σύγχρονου κήρυκα τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου τῆς Ἀδελφότητός μας Στεργίου Σάκκου. Στόν ἱερό ναό τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος τῆς Ἀδελφότητος «Χριστιανική Ἐλπίς», προέστη τῆς θείας Λειτουργίας ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας. Ὁ ἐπίσκοπος στό κήρυγμά του τόνισε τήν ἀξία τῆς προσφορᾶς ὅλων αὐτῶν πού συνεχίζουν τό δύσκολο ἀλλά σπουδαῖο ἔργο τῶν μυροφόρων καί ἀναφέρθηκε μέ ἰδιαίτερο σεβασμό στόν μακαριστό διδάσκαλο, τοῦ ὁποῦ τέλεσε τό Μνημόσυνο καί ἐν συνεχείᾳ τό Τρισάγιο στό μνήμα του.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, στήν κατάμεστη αἴθουσα τῆς «Ἀπολυτρόσεως», πραγματοποιήθηκε σχετική ἐκδήλωση μνήμης, ἡ ὁποία πλαισιώθηκε ἀπό τίς νεανικές χορωδίες τοῦ «Λύχνου» καί τῆς «Χριστιανικῆς

Ἐλπίδος», ἐνῶ μέσα ἀπό τίς εἰσηγήσεις καί τίς προσωπικές καταθέσεις τῶν ὁμιλητῶν -πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμανδρίτου π. Αὐγουστίνου Μύρου, ὁμοτίμου καθηγητοῦ Ἱατρικῆς κ. Ἰωάννη Κουντουρά, κ. Θωμᾶ Καρύπογλου καί κ. Ἀπόστολου Κεκελίδη-ἀναδείχθηκε ἡ διακονία τοῦ διδασκάλου Στεργίου Σάκκου ὡς μάρτυρα τῆς Ἀναστάσεως. Εἶθε τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, πού μέ τόση δύναμη κήρυξε, νά συνεχίζει νά αὐξάνει τήν πίστη καί νά θερμαίνει τόν ζήλο τοῦ πλήθους τῶν μαθητῶν του.

Κοντά στούς κρατούμενους

Ἐπίσκεψη ἀγάπης πραγματοποιήσαν οἱ κύκλοι μελέτης ἀγίας Γραφῆς στίς Ἀγροτικές Φυλακές Κασσάνδρας, τό Σάββατο 10 Μαΐου.

Στόν ἱερό ναό τῶν φυλακῶν, ἀφιερωμένο στόν Ἅγιο Ἐλευθέριο, ὁ π. Μιχαήλ Κόνιας, πνευματικός τῆς Ἀδελφότητος, τέλεσε μέ εὐλάβεια τή θεία Λειτουργία καί κήρυξε τόν θεῖο λόγο. Στήν πρόσκληση «Μετὰ φόβου Θεοῦ...», πρῶτοι προσέρχονται οἱ κρατούμενοι μέ ἐμφανῆ στά πρόσωπά τους τή συγκίνηση. Ἕνας ἀπό αὐτούς ἐντυπωσιασμένος ἀπό τό κήρυγμα

πρίν μεταλάβει, όμολογεΐ: «Πιστεύω στην Άνάσταση!». Άλλος έκμυστηρεύεται: «Νιώθω έλεύθερος κι άς εΐμαι στη φυλακή»...

Στή συνέχεια, στήν αίθουσα έκδηλώσεων, μετά άπό τό θερμό «καλωσόρισμα» του διευθυντου των φυλακων κ. Έμ. Παπαλεξίου, οί έπισκέπτες με ύμνους και τραγούδια θέλησαν νά μοιραστούν τήν αναστάσιμη χαρά με τους κρατούμενους αδελφους. Τή χαρούμενη άτμόσφαιρα ενίσχυσαν οί νέοι του «Δύχνου», με τό ψυχαγωγικό πρόγραμμα πού παρουσίασαν. Ό αντιπρόεδρος τής Άδελφότητος κ. Γεώργιος Μυτιληναΐος χαιρέτισε και έξηγήσε τόν λόγο τής έπισκέψεως μας, ένω ό ιεροκήρυκας κ. Ευάγγελος Δάκας με θέρμη παρουσίασε τήν άγάπη του Θεου, ό όποιος ήρθε νά μäs έλευθερώσει άπό τά δεσμά τής άμαρτίας και του θανάτου. Μäs προβλημάτισε όλους τό έρώτημα: «Πόσο κοστίζει σε μäs τους άμαρτωλους ή θυσία του άναμαρτήτου Κυριου;».

Ή εκδήλωση εκλεισε με κεράσματα και προσωπικά δέματα για τόν κάθε κρατούμενο, ένω κατατέθηκαν και δύο τόνοι τροφίμων. Έκδηλη ήταν ή χαρά και ευχαριστία τόσο των διοικητικων υπαλλήλων όσο και των κρατουμένων, με τους όποιους επικοινωνήσαμε.

Ποντία γή

Οί νέοι του «Δύχνου», συνεχίζοντας τήν προσπάθεια νά αξιοποιούν τά μηνύματα των διαφόρων ιστορικων έπε-

τείων, με πολύ ζήλο και δουλειά παρουσίασαν σε τρεις παραστάσεις μία συγκινητική εκδήλωση με τίτλο: «Άλησμόνητος πάτριος Ποντία γή». Τά τραγούδια, τά μοιρολόγια και οί άπαγγελίες κειμένων στην ποντιακή διάλεκτο, τά παραδοσιακά όργανα με προεξάρχουσα τή λύρα, οί λεβέντικοι χοροί μäs συγκίνησαν και μäs ταξίδεψαν στην άλησμόνητη γή του Πόντου. Ταυτόχρονα, ή ιστορία πού παρεμβαλλόταν ενδιάμεσα με τά ιστορικά κείμενα και τίς προσωπικές μαρτυρίες μäs συγκλόνησε και μäs δίδαξε. Ή εκδήλωση αυτή, εκτός άπό ταξίδι μνήμης, ήταν ουσιαστικά και ένα ευλαβικό μνημόσυνο για τά 353.000 θύματα τής γενοκτονίας του ποντιακου έλληνισμού, πού ακόμα περιμένουν δικαίωση...

Κατασκήνωση, λίγο ακόμα...

Αισθάνομαι την ανάγκη νά σᾶς γράψω, γιατί δέν ξέρω πῶς ἀλλιῶς νά διαχειριστῶ τόν ἐνθουσιασμό μου... καί τήν ἀνυπομονησία μου. Ἐνῶ στό ἡμερολόγιο τοῦ γραφείου μου σημείωνα ὅτι ἔμεναν 58 μέρες μέχρι τήν κατασκήνωση, ξαφνικά τήν Κυριακή 11 Μαΐου ζήσαμε ἕνα κατασκηνωτικό πρωινό! Τά εἶχε ὅλα: κοινό ἐκκλησιασμό, πρωινό στό Δημητρούλειο, συνάντηση μέ συγκατασκηνωτές καί στελέχη, παιχνίδια, τραγούδια, σκετσάκια, βίντεο μέ κατασκηνωτικές στιγμές, προσωπικές ἀναμνήσεις... Μήν παρεξηγεῖτε τόν ἐφηβικό

μου ἐνθουσιασμό· γιά μένα ἡ κατασκήνωση εἶναι ἕνας ἅγιος σταθμός μέσ στό καλοκαίρι, μία εὐκαιρία γιά ἔφοδο στόν οὐρανό. Καί κάτι τελευταῖο: θά ἤθελα ἀκόμη νά μοιραστῶ μαζί σας καί μία προσευχή, ἡ ὁποία αὐθόρμητα μοῦ ἀνέβηκε στά χεῖλη: «Εὐλόγησε, Κύριε, ὅλους αὐτούς πού προσφέρουν μέ διάφορους τρόπους, γιά νά ἔχουμε αὐτό τό μεγάλο δῶρο, καί ἀξίωσε καί ἄλλα παιδιά νά γευτοῦν τή γνήσια καί ἀληθινή χαρά πού προσφέρεις μόνο Ἐσύ».

Λυχνίτης

Γιά τήν οἰκονομική ἐνίσχυση τοῦ ἔργου πληροφορίες: 2310 270630
Ἄρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6074-010184-792 Ο.Χ.Α. ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γιά συνδρομή ἐξωτερικοῦ, IBAN: GR50 0171 0740 0060 7401 0184 792

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

* Ἀναστασιάδης Παῦλος 1.000€ * «Ἀρωγή» 200€ * Μ.Δ. 120€ * Π.Σ. 50€.

Γιά τήν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη

* Ἀντωνιάδου Ἐλένη 50€ * Γ.Π. 40€ * Γ.Χ. 500€ * Δ.Θ. 1.100€ * Δεκλιώμης Ἰωάννης 300€ * Ε.Ε. 30€ * Κ.Α. 100€ * Κ.Α. 70€ * Κ.Δ. 50€ * Κ.Ε. 100€ * Κ.Ι. 100€ * Κ.Μ. 260€ * Κ.Ν. 450€ * Κ.Σ 50€ * Λ.Σ. 100€ * Λίος Βασίλειος 20€ * Μ.Κ. 100€ * Μηλιώνη Παναγιώτα 100€ * Ν & Σ 5.000€ * Νικολαΐδου Ἐλισάβετ 250€ * Ξανθόπουλος Γεώργιος 150€ * Παπαδόπουλος

Θ-Σ 300€ * Παπαδόπουλος Κυριάκος 200€ * Ροκάς Ἀλέξανδρος 20€ * Σ.Α. 100€ * Σ.Κ.Χ. 50€ * Σ.Σ. 60€ * Τ.Γ. 100€ * Τ.Σ. 150€ * Χ.Ε. 100€ * Ἀνώνυμος 50€. Ἐπίσης: * Κουκουτσέλου Παναγιώτα, εἰς μνήμην Ἡλία Νικολαΐδη, 100€.

Γιά τό Περιοδικό

* Α.Μ.Π. 50€ * Ἀντωνιάδου Μαρία 10€ * Αποστολίδου Σταυρούλα 10€ * Γαληνοῦ Παρασκευή 40€ * Δελβενაკιώτης Κωνσταντῖνος, εἰς μνήμην συζύγου Εὐφροσύνης, 150€ * Ζιώγα Ἐλισάβετ 40€ * Σαββίδου Ἄννα 10€ * Τ.Α. 10€ * Τζόρτζογλου Χρήστος, εἰς μνήμην ἱερέως Ἐμμανουήλ, 60€ * Χατζητόλιας Ἡλίας 290€.

Γιά τήν Ἱεραποστολή

* Πάντσιου Πολυξένη 20€.

Φοιτητική έκδρομή

Ή ώρα περασμένα μεσάνυχτα. Μόλις τελείωσα τήν έργασία γιά τό αύριανό έργαστήριο καί αισθάνομαι κουρασμένος καί χωρίς διάθεση. Μπαίνω στό email μου γιά νά τή στείλω ήλεκτρονικά καί στά είσερχόμενα βλέπω ένα νέο μήνυμα από τόν Δ.: «Φωτογραφίες από Ύδρα-Σπέτσες-Πόρο, **φοιτητική 23-26/4/14**». Τί μοῦ θυμίζεις τώρα, φίλε!... Εἰκόνας ἀπό τά γραφικά ἱστορικά νησιά, τό ἐπιβλητικό Παλαμήδι, τήν ἀρχαία Ἐπίδαυρο... Τά ἀστεῖα καί τά παιχνίδια μας μέ τούς ὑπόλοιπους ἐκδρομεῖς, τίς συζητήσεις μας, τά μαθήματα γιά τήν Ἀνάσταση, τόν π. Νεκτάριο στήν Κόρινθο... Σκόρπιες ἀναμνήσεις κατακλύζουν πλέον τή σκέψη μου· εἶναι ὅμως τόσο ἀληθινές. Μέ «πιάνω» νά σιγοτραγουδάω: «...χίλια ὄνειρα κομμάτια τ' ἀνασταίνεις ξανά... Χριστέ, τό φῶς τό ἱλαρόν, μεῖνον μεθ' ἡμῶν».

Ένας ἐκδρομεύς

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΘ' - Ἀρ. φύλλου 822-23
Ἰούνιος-Ἰούλιος 2014

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί,
καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς», Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax : 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ
Κύπρου: 25 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 35 εὐρώ
(ΗΠΑ 45 δολ.
Καναδά 50 δολ.
Αὐστραλίας 55 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN: GR
94 0171 0740 0060 7401 0115 324

‘Η μάθηση γίνεται απόλαυση!

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

«ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ
ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 2310 67 87 45-7

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

Πρότυπος
Βρεφονηπιακός Σταθμός
«Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»

Τμήματα: Βρεφικό
Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25

Ξηροκρήνη ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ. & Fax: 2310 554.698,

2310 521.001